

Nr 244.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändring i uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896); given Stockholms slott den 31 mars 1950.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till förordning om ändring i uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896).

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Per Edvin Sköld.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I syfte att ernå närmare överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt samt sålunda minska den kvarstående skatten föreslås i propositionen, att de i skattetabellerna angivna skattebeloppen skola uträknas så, att något högre preliminärskatt uttages än för närvarande sker.

Vidare föreslås, att ränta efter 6 procent skall uttagas å kvarstående skatt, om denna uppgår till minst en femtedel av den slutliga skatten. Ränta skall dock endast utgå å kvarstående skatt, som överstiger 300 kronor. Om den erlagda preliminära skatten överstiger den slutliga skatten, skall den skattskyldige under motsvarande förutsättningar gottgöras ränta efter 2 procent å det överskjutande beloppet.

Slutligen föreslås, att löneavdrag för kvarstående skatt skall verkställas med 25 procent av arbetstagares lön, om han icke överlämnar debetsedel

å slutlig skatt till arbetsgivaren eller styrker, att han icke har att erlægga kvarstående skatt. Vad sålunda föreslås skall dock icke gälla beträffande sjöman, inskriven vid sjömanshus.

De nya bestämmelserna föreslås skola träda i kraft den 1 januari 1951. Bestämmelserna angående ränta skola dock gälla först beträffande 1952 års taxering.

Förslag
till
Förordning

om ändring i uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896).

Härigenom förordnas, att 4 § 1 och 2 mom., 47 §, 49 §, 64 §, 81 §, 89 § 2 mom., 90 §, 91 § 1 mom., 106 § och 107 § uppbördsförordningen den 31 december 1945 samt anvisningarna till 47 § samma förordning¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives *samt att* till 34 § nämnda förordning skall fogas ett nytt moment, betecknat 3 mom., av nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse:

4 §.

1 m o m. Preliminär A-skatt — — — sådana tabeller.

Skattetabellerna skola — — — för förmögenhet,

att vid taxering för inkomsten icke andra avdrag medgivas den skattskyldige än dels ortsavdrag, *dels ytterligare ett belopp av tvåhundra kronor*, dels ock, såvitt angår taxeringen till statlig inkomstskatt, för kommunala utskylder med belopp, motsvarande för skattekrona och skatteöre det belopp, som enligt 3 mom. legat till grund vid uträkandet av de i vederbörlig tabell angivna utskylderna.

Tabellerna skola — — — antal kronor.

2 m o m. I skattetabellerna skola i särskilda kolumner upptagas skattebelopp för följande grupper av skattskyldiga, nämligen

1) gift, med makan sammanlevande manlig inkomsttagare, utan barn;

Föreslagen lydelse:

4 §.

1 m o m. Preliminär A-skatt — — — sådana tabeller.

Skattetabellerna skola — — — för förmögenhet,

att vid taxering för inkomsten icke andra avdrag medgivas den skattskyldige än dels ortsavdrag, dels ock, såvitt angår taxeringen till statlig inkomstskatt, för kommunala utskylder med belopp, motsvarande för skattekrona och skatteöre det belopp, som enligt 3 mom. legat till grund vid uträkandet av de i vederbörlig tabell angivna utskylderna.

Tabellerna skola — — — antal kronor.

2 m o m. I skattetabellerna skola i särskilda kolumner upptagas skattebelopp för följande grupper av skattskyldiga, nämligen

1) gift, med makan sammanlevande manlig inkomsttagare, utan barn;

¹ Senaste lydelse av 4 § 1 och 2 mom., 81 §, 89 § 2 mom. och 90 § se 1947: 585 samt av 47 § och anvisningarna till samma paragraf se 1948: 762.

Nuvarande lydelse:

2) gift, med makan sammanlevande manlig inkomsttagare, med ett barn;

3)—9) gift, med makan sammanlevande manlig inkomsttagare, med två, tre etc. till och med åtta barn, därvid i tabellen för inkomsttagare med åtta barn upptagen preliminär skatt skall avse även inkomsttagare, som här avses, med flera än åtta barn;

10) gift, med maken sammanlevande kvinna, som har egen inkomst och vilkens make jämväl uppbär inkomst;

11) inkomsttagare, som är ogift, utan barn;

12) inkomsttagare, som är ogift, med ett barn;

13)—19) inkomsttagare, som är ogift, med två, tre etc. till och med åtta barn, därvid i tabellen för inkomsttagare med åtta barn upptagen preliminär skatt skall avse även inkomsttagare, som här avses, med flera än åtta barn.

Gift, med — — — manlig inkomsttagare.

Skattskyldig, som — — — manlig inkomsttagare.

Med ogift — — — eller hemskild.

Skattskyldig, som — — — för barn, o. s. v.

34 §.

Föreslagen lydelse:

2) gift, med makan sammanlevande manlig inkomsttagare, med ett barn;

3)—9) gift, med makan sammanlevande manlig inkomsttagare, med två, tre etc. till och med åtta barn, därvid i tabellen för inkomsttagare med åtta barn upptagen preliminär skatt skall avse även inkomsttagare, som här avses, med flera än åtta barn;

10) inkomsttagare, som är ogift, utan barn;

11) inkomsttagare, som är ogift, med ett barn;

12)—18) inkomsttagare, som är ogift, med två, tre etc. till och med åtta barn, därvid i tabellen för inkomsttagare med åtta barn upptagen preliminär skatt skall avse även inkomsttagare, som här avses, med flera än åtta barn.

Gift, med maken sammanlevande kvinna med egen inkomst skall, därest jämväl maken har inkomst, hänföras till under 10) upptagen grupp av skattskyldiga.

Gift, med — — — manlig inkomsttagare.

Skattskyldig, som — — — manlig inkomsttagare.

Med ogift — — — eller hemskild.

Skattskyldig, som — — — för barn, o. s. v.

34 §.

3 mom. Överstiger i 1 mom. omförmäld slutlig skatt den skatt-

Nuvarande lydelse:

Föreslagen lydelse:

skyldige gottskriven preliminär skatt med minst en femtedel av den slutliga skatten, skall den skattskyldige till statsverket erlægga ränta med sex procent, för en beräknad tid av ett år, å det överskjutande beloppet, i den mån detta överstiger trehundra kronor; dock att det belopp, varå ränta sålunda skall beräknas, skall avrundas till närmast lägre hundratal kronor. Har skattskyldig påförts utskiftningskatt, ersättningskatt eller olycksfallsförsäkringsavgift, skall sådan skatt icke inräknas i den slutliga skatten vid bedömande av om och med vilket belopp ränta skall utgå.

Vad i denna förordning stadgas angående kvarstående skatt skall, där icke annat anges, äga motsvarande tillämpning beträffande i föregående stycke omförd ränta.

47 §.

Då löneavdrag — — — anställningen tillträtts.

Därest arbetstagare — — — kvarstående skatt.

Har i fall, då löneavdrag skall verkställas, debetsedel avseende preliminär skatt icke överlämnats till arbetsgivaren, skall löneavdrag verkställas med tjugufem procent eller, såvitt angår sjöman inskriven vid sjömanshus, med femton procent av det vid varje avlöningstillfälle utbetalade beloppet. *Därest arbetstagarer åtnjuta jämväl naturaförmån varom i 8 § första stycket sägs, skall löneavdraget beräknas jämväl å naturaförmånens värde för den tid lö-*

47 §.

Då löneavdrag — — — anställningen tillträtts.

Därest arbetstagare — — — kvarstående skatt.

Har i fall, då löneavdrag skall verkställas, debetsedel avseende preliminär skatt icke överlämnats till arbetsgivaren, skall löneavdrag *för preliminär skatt* verkställas med tjugufem procent eller, såvitt angår sjöman inskriven vid sjömanshus, med femton procent av det vid varje avlöningstillfälle utbetalade beloppet.

Nuvarande lydelse:

neutbetalningen avser. Det belopp, som skall avdragas, avrundas till närmast lägre hela krontal.

Har arbetstagare, beträffande vilken avdragsskyldighet föreligger jämlikt 46 § 1 mom., icke till arbetsgivaren överlämnat debetsedel å slutlig skatt eller för arbetsgivaren uppvisat sådan debetsedel eller ock intyg, varom ovan i andra stycket sägs, senast den 25 januari året näst efter taxeringsåret eller, i fall som avses i första stycket andra punkten, senast fem dagar efter anställningens början, har arbetsgivaren att så snart ske kan göra anmälan härom hos den lokala skattemyndigheten i orten. Därest denna haft att utfärda debetsedel, skall myndigheten skynd-

Föreslagen lydelse:

Har arbetstagare, beträffande vilken avdragsskyldighet föreligger jämlikt 46 § 1 mom., icke till arbetsgivaren överlämnat debetsedel å slutlig skatt eller för arbetsgivaren uppvisat sådan debetsedel eller ock intyg, varom ovan i andra stycket sägs, skall under tid, då löneavdrag för kvarstående skatt skall verkställas, dylikt avdrag ske med tjugufem procent av det vid varje avlöningstillfälle utbetalade beloppet. Löneavdrag som nyss sagts skall dock icke verkställas såvitt angår sjöman inskriven vid sjömanshus.

Därest arbetstagaren åtnjuter jämväl naturaförmån varom i 8 § första stycket sägs, skall löneavdrag enligt tredje eller fjärde stycket beräknas jämväl å naturaförmånens värde för den tid löneutbetalningen avser. Det belopp, som skall avdragas, avrundas till närmast lägre hela krontal.

Därest vid sjömanshus inskriven sjöman, beträffande vilken avdragsskyldighet föreligger jämlikt 46 § 1 mom., icke till arbetsgivaren överlämnat debetsedel å slutlig skatt eller för arbetsgivaren uppvisat sådan debetsedel eller ock intyg, varom i andra stycket sägs, senast den 25 januari året näst efter taxeringsåret eller, i fall som avses i första stycket andra punkten, senast fem dagar efter anställningens början, har arbetsgivaren att så snart ske kan göra anmälan härom hos den lokala skattemyndigheten i orten. Därest denna haft att utfärda debetsedel, skall myndig-

Nuvarande lydelse:

samt utfärda ny debetsedel eller, om arbetstagaren icke har att gälda kvarstående skatt, intyg härom samt översända debetsedeln eller intyget till arbetsgivaren. I annat fall har myndigheten att skyndsamt lämna meddelande till den lokala skattemyndighet, som haft att utfärda debetsedel, och har sistnämnda myndighet att förfara på sätt nyss sagts. Ny debetsedel eller intyg om att kvarstående skatt icke skall erläggas bör vara arbetsgivaren tillhanda senast före ingången av den månad, under vilken vederbörlig uppbörds-termin infaller.

(Se vidare anvisningarna.)

49 §.

Är utbetald — — — kvarstående skatt.

Kan vid — — — i stad.

Har genom löneavdrag jämlikt 47 § tredje stycket innehållits större belopp än som enligt arbetsgivaren senare tillhandakommen debetsedel skall under närmast följande uppbördstermin inbetalas, skall arbetsgivaren skyndsamt mot kvitto tillhandahålla arbetstagaren vad sålunda för mycket innehållits.

64 §.

Ej må — — — inbetalningen avser.

Har under — — — eller girokort.

Erlägges under — — — 66 § stadgas.

Har efter — — — stycke angives.

Skatt, som innehållits genom löneavdrag enligt 47 § tredje stycket,

Föreslagen lydelse:

heten skyndsamt utfärda ny debetsedel, eller, om arbetstagaren icke har att gälda kvarstående skatt, intyg härom samt översända debetsedeln eller intyget till arbetsgivaren. I annat fall har myndigheten att skyndsamt lämna meddelande till den lokala skattemyndighet, som haft att utfärda debetsedel, och har sistnämnda myndighet att förfara på sätt nyss sagts. Ny debetsedel eller intyg om att kvarstående skatt icke skall erläggas bör vara arbetsgivaren tillhanda senast före ingången av den månad, under vilken vederbörlig uppbörds-termin infaller.

(Se vidare anvisningarna.)

49 §.

Är utbetald — — — kvarstående skatt.

Kan vid — — — i stad.

Har genom löneavdrag jämlikt 47 § tredje eller fjärde stycket innehållits större belopp än som enligt arbetsgivaren senare tillhandakommen debetsedel skall under närmast följande uppbördstermin inbetalas, skall arbetsgivaren skyndsamt mot kvitto tillhandahålla arbetstagaren vad sålunda för mycket innehållits.

64 §.

Ej må — — — inbetalningen avser.

Har under — — — eller girokort.

Erlägges under — — — 66 § stadgas.

Har efter — — — stycke angives.

Skatt, som innehållits genom löneavdrag enligt 47 § tredje eller

Nuvarande lydelse:

skall under vederbörlig uppbördstermin likaledes inbetalas eller överföras till vederbörande länsstyrelse eller lokala skattemyndighet i stad på sätt i andra stycket i denna paragraf sägs.

81 §.

Avkortning av debiterad skatt skall äga rum,

då genom oriktig debitering slutlig eller tillkommande skatt påförts skattskyldig dubbelt eller med för högt belopp eller påförts annan person än som vederbort; skolande i sistnämnda fall, såframt icke den rätteligen skattskyldige på grund av stadgandet i 91 § är från betalningsskyldighet fri, i sammanhang med beslut om avkortning förordnas om det avkortade beloppets uttagande hos denne;

då någon — — — skatt nedsatts.

Vidare skall — — — är oguldet.

Har arbetsgivare — — — hos arbetsgivaren.

89 §.

2 m o m. Har riksräkenskapsverket vid granskning av verkställd debitering funnit, att anledning föreligger till antagande att slutlig eller tillkommande skatt blivit någon påförd obehörigen eller med för högt belopp, skall ämbetsverket underrätta vederbörande länsstyrelse här om. Länsstyrelsen har att verkställa den utredning i ärendet, som må finnas erforderlig, och att, därest vederbörande finnes hava erlagt skatt obehörigen eller med för högt be-

Föreslagen lydelse:

fjärde stycket, skall under vederbörlig uppbördstermin likaledes inbetalas eller överföras till vederbörande länsstyrelse eller lokala skattemyndighet i stad på sätt i andra stycket i denna paragraf sägs.

81 §.

Avkortning av debiterad skatt skall äga rum,

då genom oriktig debitering slutlig, *kvarstående* eller tillkommande skatt påförts skattskyldig dubbelt eller med för högt belopp eller påförts annan person än som vederbort; skolande i sistnämnda fall, såframt icke den rätteligen skattskyldige på grund av stadgandet i 91 § är från betalningsskyldighet fri, i sammanhang med beslut om avkortning förordnas om det avkortade beloppets uttagande hos denne;

då någon — — — skatt nedsatts.

Vidare skall — — — är oguldet.

Har arbetsgivare — — — hos arbetsgivaren.

89 §.

2 m o m. Har riksräkenskapsverket vid granskning av verkställd debitering funnit, att anledning föreligger till antagande att slutlig, *kvarstående* eller tillkommande skatt blivit någon påförd obehörigen eller med för högt belopp, skall ämbetsverket underrätta vederbörande länsstyrelse härom. Länsstyrelsen har att verkställa den utredning i ärendet, som må finnas erforderlig, och att, därest vederbörande finnes hava erlagt skatt obehörigen eller med för

Nuvarande lydelse:

lopp, till honom återbetala vad som för mycket erlagts. Finner länsstyrelsen eljest att förhållande, som nyss sagts, föreligger, har länsstyrelsen likaledes att återbetala för mycket erlagt belopp.

Envar, som eljest vinner nedsättning i eller befrielse från honom påförd slutlig eller tillkommande skatt, äger att genom länsstyrelsen i det län, där debiteringen skett, kostnadsfritt återbekomma vad han för mycket erlagt. Återbetalning av för mycket erlagd olycksfallsförsäkringsavgift skall dock ske genom riksförsäkringsanstalten.

90 §.

Envar, som jämlikt 89 § 2 mom. första stycket eller efter besvär över taxering eller debitering vinner nedsättning i eller befrielse från honom påförd slutlig eller tillkommande skatt, äger vid återbekommande av för mycket erlagt belopp tillika erhålla ränta å det belopp, som utbetalas, efter fem procent för år.

Föreslagen lydelse:

högt belopp, till honom återbetala vad som för mycket erlagts. Finner länsstyrelsen eljest att förhållande, som nyss sagts, föreligger, har länsstyrelsen likaledes att återbetala för mycket erlagt belopp.

Envar, som eljest vinner nedsättning i eller befrielse från honom påförd slutlig, *kvarstående* eller tillkommande skatt, äger att genom länsstyrelsen i det län, där debiteringen skett, kostnadsfritt återbekomma vad han för mycket erlagt. Återbetalning av för mycket erlagd olycksfallsförsäkringsavgift skall dock ske genom riksförsäkringsanstalten.

90 §.

1 m o m. *Överstiger erlagd preliminär skatt motsvarande slutliga skatt, oberäknat fastighetsskatt, skogsvårdsavgifter och annuiteter, varom i 1 § sägs, med minst en femtedel av den slutliga skatten, äger den skattskyldige erhålla ränta med två procent, för en beräknad tid av ett år, å det överskjutande beloppet, i den mån detta överstiger trehundra kronor; dock att det belopp, varå ränta sålunda skall beräknas, skall avrundas till närmast lägre hundratal kronor.*

2 m o m. Envar, som jämlikt 89 § 2 mom. första stycket eller efter besvär över taxering eller debitering vinner nedsättning i eller befrielse från honom påförd slutlig, *kvarstående* eller tillkommande skatt, äger vid återbekommande av för mycket erlagt belopp tillika erhålla ränta å det belopp, som utbetalas, efter fem

Nuvarande lydelse:

Vid beräkning — — — beloppet återbetalas.

91 §.

1 m o m. För slutlig eller tillkommande skatt, som befinnes vara från debitering obehörigen utesluten eller till för ringa belopp påförd, är den skattskyldige fortfarande ansvarig; dock är han fri från betalningsskyldighet, därest icke krav delgives honom inom tre år efter utgången av det uppbördsår, under vilket skatten, om debitering i vederbörlig ordning skett, skolat erläggas, samt utslag i mål angående vederbörandes betalningsskyldighet är meddelat inom två år efter det kravet hos honom anställdes.

106 §.

Förmenar någon, att slutlig eller tillkommande skatt blivit genom fel vid debiteringen obehörigen eller med oriktigt belopp honom påförd eller att felaktighet ägt rum vid utskrivandet av hans debetsedel, äger han att däri söka rättelse hos den lokala skattemyndighet, som verkställt debiteringen. Ansökan om rättelse skall ingivas till nämnda myndighet inom natt och år efter det skatten blivit sökanden avfordrad.

107 §.

Den, som — — — av beslutet.

Föreslagen lydelse:

procent för år. Sådan ränta skall dock icke utgå vid återbetalning av räntebelopp, som erlagts enligt stadgandet i 34 § 3 mom.

Vid beräkning — — — beloppet återbetalas.

91 §.

1 m o m. För slutlig, *kvarstående* eller tillkommande skatt, som befinnes vara från debitering obehörigen utesluten eller till för ringa belopp påförd, är den skattskyldige fortfarande ansvarig; dock är han fri från betalningsskyldighet, därest icke krav delgives honom inom tre år efter utgången av det uppbördsår, under vilket skatten, om debitering i vederbörlig ordning skett, skolat erläggas, samt utslag i mål angående vederbörandes betalningsskyldighet är meddelat inom två år efter det kravet hos honom anställdes.

106 §.

Förmenar någon, att slutlig, *kvarstående* eller tillkommande skatt blivit genom fel vid debiteringen obehörigen eller med oriktigt belopp honom påförd eller att felaktighet ägt rum vid utskrivandet av hans debetsedel, äger han att däri söka rättelse hos den lokala skattemyndighet, som verkställt debiteringen. Ansökan om rättelse skall ingivas till nämnda myndighet inom natt och år efter det skatten blivit sökanden avfordrad.

107 §.

1 m o m. Den, som — — — av beslutet.

2 m o m. *Har skattskyldig å kvarstående skatt påförts ränta, varom i*

Nuvarande lydelse:

Föreslagen lydelse:

34 § 3 mom. förmåles, och beror den kvarstående skatten av förhållande, varöver den skattskyldige icke kunnat råda, äger länsstyrelsen i det län, där räntan påförts, efter ansökan befria den skattskyldige från att helt eller delvis gälda sådan ränta.

Ansökan, som i första stycket sägs, skall hava inkommit till länsstyrelsen före utgången av året näst efter taxeringsåret.

Anvisningar

till 47 §.

Överlämnas icke debetsedel avseende preliminär skatt till arbetsgivaren, bör denne, såvida det icke är uppenbart, att anställningen hos honom är att anse som bisyssla, *alltid* verkställa *avdrag* med tjugufem procent av lönebeloppet eller, såvitt angår sjöman inskriven vid sjömanshus, med femton procent. Gör arbetstagaren gällande, att anställningen är av nyssnämnda natur, bör arbetsgivaren i tveksamma fall påfordra, att arbetstagaren styrker förhållandet med intyg från den lokala skattemyndigheten.

Har arbetstagaren icke till arbetsgivaren överlämnat debetsedel å slutlig skatt eller för arbetsgivaren uppvisat sådan debetsedel eller intyg av lokal skattemyndighet, att arbetstagaren icke har att gälda kvarstående skatt, skall arbetsgivaren hos den lokala skattemyndigheten i orten, d. v. s. å den plats där arbetsgivaren har kontor, varifrån lön utbetalas, anmäla förhållandet, så att ny debetsedel eller, om arbetstagaren icke

Anvisningar

till 47 §.

Överlämnas icke debetsedel avseende preliminär skatt till arbetsgivaren, skall denne, såvida det icke är uppenbart, att anställningen hos honom är att anse som bisyssla, verkställa *löneavdrag* för *preliminär skatt* med tjugufem procent av lönebeloppet eller, såvitt angår sjöman inskriven vid sjömanshus, med femton procent.

Har annan arbetstagare än sjöman, inskriven vid sjömanshus, icke till arbetsgivaren överlämnat debetsedel å slutlig skatt eller för arbetsgivaren uppvisat sådan debetsedel eller intyg av lokal skattemyndighet, att arbetstagaren icke har att erlægga kvarstående skatt, skall arbetsgivaren, såvida det icke är uppenbart, att anställningen hos honom är att anse som bisyssla, verkställa löneavdrag för kvarstående skatt med tjugufem

Nuvarande lydelse:

har att gälda kvarstående skatt, intyg härom kan utfärdas och tillställas arbetsgivaren. Ny debetsedel eller intyg som nyss sagts torde som regel kunna vara arbetsgivaren tillhanda å sådan tid under månaden, att åtminstone ett avlöningstillfälle återstår, vid vilket, om löneavdrag för kvarstående skatt skall verkställas, dylikt avdrag kan ske; kan löneavdrag icke äga rum, har arbetstagararen att själv erlægga nämnda skatt.

Föreslagen lydelse:

procent av lönebeloppet. Senast en vecka innan dylikt avdrag första gången göres skall arbetsgivaren genom skriftlig eller muntlig hänvändelse till arbetstagararen uppmana denne att överlämna eller uppvisa debetsedel eller intyg, som nyss sagts, och skall arbetsgivaren därvid tillika erinra arbetstagararen om det löneavdrag, som eljest kommer att göras.

Gör arbetstagararen gällande, att anställningen är att anse som bisyssla, bör arbetsgivaren i tveksamma fall påfordra, att arbetstagararen styrker förhållandet med intyg från den lokala skattemyndigheten.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1951; dock att vad däri stadgas angående ränta å kvarstående skatt samt å erlagd preliminär skatt, som överstiger motsvarande slutliga skatt, icke skall gälla såvitt angår 1951 års taxering.

---

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans
Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å
Stockholms slott den 31 mars 1950.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, statsråden SKÖLD, QUENSEL, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, WEIJNE, ANDERSSON, LINGMAN.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sköld, anmäler fråga om *vissa ändringar i uppbördsförfarandet* samt anför därvid följande.

I. Inledning.

Med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndigande den 25 februari och den 1 april 1949 tillkallade dåvarande chefen för finansdepartementet den 9 mars och den 6 april 1949 landskamreraren A. G. A. Wigert, häradsskrivaren G. M. E:son Alin, byråchefen S. E. Jarnerup, kronokamreraren B. E. V. Åkerstedt, ekonomidirektören P. Prydz och ombudsmannen E. A. Sätterberg att såsom sakkunniga inom finansdepartementet verkställa en allmän översyn av gällande uppbördssystem. Åt landskamreraren Wigert uppdrogs att i egenkap av ordförande leda de sakkunnigas arbete. Vidare tillkallade dåvarande chefen för finansdepartementet den 20 april 1949 skatteuppbörds-
mannen C. Bäcklund, byråchefen E. B. A. Ehnбом, uppbördsdirektören K. E. T. Josefson, förste revisorn K. E. Lindvall och förste stadsfogden N. B. Rydhagen att såsom experter biträda de sakkunniga. De sakkunniga ha antagit benämningen 1949 års uppbördssakkunniga.

De sakkunniga ha med skrivelse den 2 februari 1950 avlämnat ett föröta betänkande med *förslag till vissa ändringar i uppbördsförfarandet* (SOU 1950: 7) med därvid fogat författningsförslag.

Över betänkandet ha efter remiss *yttranden* avgivits av kammarrätten, statskontoret, riksräkenskapsverket, riksförsäkringsanstalten, pensionsstyrelsen, kommerskollegium (med överlämnande av yttranden från Sveriges segelfartygsförening, Sveriges fartygsbefälsförening samt Svenska maskinbefälsförbundet), generalpoststyrelsen, bank- och fondinspektionen, statens organisationsnämnd, överståthållarämbetet (med överlämnande av yttranden från direktionen för uppbördsverken i Stockholms stad), samtliga länsstyrelser (med överlämnande av yttranden från ett flertal kronokam-

rerare och häradsskrivare), 1949 års folkbokföringssakkunniga, Svenska stadsförbundet, Svenska landskommunernas förbund, Svenska landstingsförbundet, Sveriges häradsskrivarförening, Föreningen Sveriges kronokamerarerare, Föreningen Sveriges stadsfogdar, Svenska exekutionsmännens riksförbund, Svenska arbetsgivareföreningen (med överlämnande av yttranden från Svenska byggnadsindustriförbundet, Svenska väg- och vattenbyggarnas arbetsgivareförbund, Norrlands stuvareförbund samt Södra Sveriges stuvareförbund), Sveriges industriförbund, Svenska lantarbetsgivareföreningen, Föreningen skogsarbeten, Sveriges arbetsgivareförening för hotell och restauranter, Sveriges redareförening, Svenska försäkringsbolags riksförbund, Svenska bankföreningen, Sveriges lantbruksförbund, Riksförbundet landsbygdens folk, Sveriges köpmannaförbund, Sveriges grossistförbund, Handelns arbetsgivareorganisation, Sveriges hantverks- och småindustriorganisation, Kooperativa förbundet, Sveriges centrala restaurangaktiebolag (med överlämnande av yttranden från Stockholmsdistriktets allmänna restaurangaktiebolag och Västsveriges allmänna restaurantaktiebolag), Försäkringsanstalterna Folket-Samarbete, Landsorganisationen i Sverige, Tjänstemännens centralorganisation, Svenska skogs- och flottningsarbetareförbundet samt Svenska sjöfolksförbundet.

II. Allmänna synpunkter på frågan om förbättringar av uppördssystemet. Sammanfattning av de sakkunnigas förslag.

De sakkunniga.

De sakkunniga ha framhållit att avstämningen av den slutliga skatten mot den preliminära hitintills medfört höga kvarstående skatter för flertalet skattskyldiga. Av undersökningar, som de sakkunniga låtit verkställa under hösten 1949, framginge att större delen (ca 70 procent) av alla skattskyldiga kunde beräknas bli påförd kvarstående skatt på grund av 1949 års taxering och att den kvarstående skatten därvid kunde beräknas utgöra i medeltal 27 procent av den slutliga skatten (55 procent för jordbrukare, 43 procent för rörelseidkare och 17—23 procent för löntagare). Undersökningarna hade verkställts innan debiteringen av slutlig skatt enligt 1949 års taxering varit slutförd i hela riket. Förnyade undersökningar hade där efter icke medhunnits; vunna erfarenheter hade dock bekräftat de gjorda beräkningarna.

Anledningen till att den kvarstående skatten blivit så stor för jordbrukare och rörelseidkare vore att söka i det förhållandet, att dessa skattskyldiga påförts preliminär B-skatt, vilken som regel beräknats enligt 1947 års taxering och 1946 års inkomster; dessa hade i allmänhet varit lägre än in-

komsterna under år 1948. Höjning av den preliminära B-skatten på grund av avgiven preliminär deklaration eller jämningsansökan hade sällan ägt rum. Där preliminär deklaration eller ansökan om jämkning förekommit, hade därmed vanligen åsyftats en sänkning av den preliminära skatten.

Genom vissa av de sakkunniga verkställda statistiska undersökningar hade orsakerna till de relativt höga kvarstående skatterna för många löntagare belysts. För skattskyldiga arbetstagare med normal, jämn inkomst vore uppbördsresultatet relativt gott. Däremot vore uppbördsresultatet otillfredsställande i fråga om arbetstagare med inkomst av bisyssla och tillfälligt arbete, korttidsanställda arbetstagare samt arbetstagare, som samtaxerats med andre maken. För ett avsevärt antal arbetstagare vore vidare orsaken till den höga kvarstående skatten att söka i brister på taxeringsväsendets område ävensom i det förhållandet, att vid taxering medgivna ortsavdrag — särskilt gällde detta ortsavdragen vid den kommunala taxeringen — vore lägre än de belopp, som de skattskyldiga kunde anses behöva till underhåll för sig själva och sina anhöriga (de skattskyldigas s. k. existensminimum) och vilka förbehölles de skattskyldiga vid löneavdrag för preliminärskatt. Vid låga inkomster kunde därför ofta det förhållandet inträffa, att slutlig skatt påfördes, som allenast till ringa del eller icke alls täcktes av någon preliminär skatt, enär löneavdrag för sistnämnda skatt icke kunnat verkställas.

De sakkunnigas nu framlagda förslag berörde i huvudsak löneavdrag å inkomst av korttidsanställningar, bisysslor och tillfälligt arbete. Därest detta förslag genomfördes, torde några av de mest framträdande orsakerna till de kvarstående skatterna för löntagarna elimineras. De brister i uppbördssystemet, som sammanhänge med att ortsavdragen vore lägre än »existensminimum» vid löneavdrag för preliminär skatt, kunde avhjälpas endast genom att ortsavdragen höjdes; frågan om sådan höjning hade, såvitt gällde de kommunala ortsavdragen, varit föremål för utredning av en särskild kommitté (ortsavdragskommittén), som nyligen avlämnat betänkande med förslag i ämnet. Frågan om en bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt för äkta makar, som båda hade inkomst av tjänst, torde icke kunna lösas på ett tillfredsställande sätt med mindre sambeskattningen avskaffades. Vidare anmärktes, att eftersom den slutliga skatten beräknades efter taxering storleken av den kvarstående skatten påverkades av taxeringsmyndigheternas i efterhand verkställda bedömande av inkomsten. Vore taxeringarna felaktiga, vilket av olika orsaker stundom vore fallet, måste uppbördsresultatet bli dåligt, även om uppbördssystemet i och för sig vore tillfredsställande. Frågan om åtgärder för förbättrande av taxeringsförfarandet låge emellertid utanför de sakkunnigas uppdrag.

Slutligen ha de sakkunniga framhållit, att en fullgod överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt för löntagarnas del icke kunde erhållas, såvida icke skattereglerna avsevärt förenklades. Sålunda borde de nuva-

rande avdragen av olika slag från inkomst av tjänst och de allmänna avdragen ersättas med schablonavdrag. Vidare borde för inkomster upp till ett belopp av ca 7 000 å 8 000 kronor beskattningen vara helt proportionell; under denna inkomstgräns befunde sig det stora flertalet löntagare. Därest dylika förändringar vidtoges i vårt skattesystem, skulle grunden vara lagd för vad de sakkunniga ansåge vara ett framtidsmål för arbetet på att förbättra vårt uppbördssystem: att göra den preliminära skatten definitiv för flertalet löntagare med enbart löneinkomst eller sådan inkomst jämte mindre biinkomst. Härigenom skulle ernås betydande förbättringar och förenklingar beträffande uppbördsförfarandet och därjämte skulle det mesta av det arbete försvinna, som nu nedlades på taxeringen av ifrågavarande löntagare. (Betänkandet s. 25—27.)

För att beträffande löntagare åstadkomma bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt än för närvarande är fallet ha de sakkunniga föreslagit, att preliminär A-skatt skall utgöras för och löneavdrag verkställas å jämväl inkomst av korttidsanställning (huvudsaklig arbetsanställning under kortare tid än en vecka), bisysslor och tillfälligt arbete (till tillfällig förvärvsverksamhet hänförlig inkomst genom tillfälligt bedriven vetenskaplig, litterär, konstnärlig eller därmed jämförlig verksamhet samt av tillfälligt uppdrag). Löneavdrag skall verkställas å inkomst av korttidsanställning i huvudsak efter skattetabell för dag samt å inkomst av bisysslor och tillfälligt arbete med 25 procent av utbetalt belopp. Avdrag för preliminär A-skatt skall göras i viss utsträckning även å folkpension. Skattetabellerna skola i vissa avseenden omarbetas för att uppnå ett riktigare uttag av preliminär skatt.

Då preliminär B-skatt vid inkomst av tjänst föreslagits skola användas i mindre omfattning än för närvarande, ha de sakkunniga förordat, att avdragsskyldigheten beträffande B-skatt skall upphöra.

I syfte att förmå framför allt skattskyldiga med preliminär B-skatt att medverka till att så nära överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt som möjligt uppnås ha de sakkunniga föreslagit, att ränta med 6 procent skall uttagas å kvarstående skatt av viss storlek.

Om arbetstagare icke överlämnar debetsedel å slutlig skatt till arbetsgivaren eller visar, att han icke har att erlægga kvarstående skatt, har arbetsgivaren för närvarande att rekvirera duplettdebetsedel hos lokal skattemyndighet. För att förmå arbetstagare att i detta avseende fullgöra vad på honom ankommer samt bespara arbetsgivare och myndigheter det merarbete, som föranledes av rekvisition av duplettdebetsedel, ha de sakkunniga föreslagit att arbetstagare skall vidkännas avdrag för kvarstående skatt med 25 procent av lönen, om han icke till arbetsgivaren överlämnar debetsedel å slutlig skatt eller visar, att han icke har att erlægga kvarstående skatt.

I fråga om sådan vid sjömanshus inskriven sjöman, som icke till arbets-

givaren överlämnat debetsedel å preliminär skatt, ha de sakkunniga föreslagit, att nuvarande löneavdrag å 15 procent av utbetalt belopp skall höjas till 20 procent. Överlämnar icke sjömannen debetsedel å slutlig skatt eller visar, att han icke har att gälda kvarstående skatt, skall arbetsgivaren icke verkställa avdrag med 25 procent utan liksom för närvarande rekvirera duplettdebetsedel hos lokal skattemyndighet.

För redovisning av innehållen skatt, då löneavdrag verkställts å inkomst av bisysslor och tillfälligt arbete eller då eljest debetsedel icke överlämnats till arbetsgivaren, ha de sakkunniga övervägt två olika system, benämnda hålkorts- och skattemärkessystemen. Enligt båda systemen skall arbetsgivaren å den innehållna skatten utfärda skattekvitton, vilka tillställas arbetstagaren. För att skattebeloppen enligt dessa kvitton skola tillgodoföras den skattskyldige, skall denne själv anmäla beloppen för kreditering.

Enligt *hålkortssystemet* skall arbetsgivare, som verkställer löneavdrag utan att debetsedel företetts, utfärda och till arbetstagaren överlämna kvitto å det innehållna skattebeloppet. Kvittot utfärdas i allmänhet i två exemplar enligt särskild blankett, ett exemplar för arbetstagaren och ett exemplar för arbetsgivaren. Å kvittoblanketten skola angivas arbetstagarens namn och, där så kan ske, hans mantalskrivningsadress samt utbetald lön och innehållet skattebelopp. Kvittot skall dagtecknas och förses med uppgift om arbetsgivarens namn och adress. Kvittoblanketterna skola tillhållas av postverket i nummerade häften. Jämväl de olika kvittoblanketterna i varje häfte skola vara nummerade.

De innehållna skattebeloppen skola inbetalas av arbetsgivaren till postverkets skatteavdelning i Stockholm å ett särskilt postgirokonto; därvid skall nummer å kvittohäfte och blankett i häftet angivas. Inbetalningen skall ske senast före utgången av närmast följande uppbördstermin.

Vid postverkets skatteavdelning i Stockholm skola med hjälp av avdelningens hålkortsmaskinanläggning uppläggas registerhålkort, som upptaga bokföringsdag på kontot, kvittots båda nummer samt beloppet. Korten förvaras i nummerordning. Ytterligare åtgärder vidtagas ej, förrän den skattskyldige begär kreditering av beloppet.

För nämnda ändamål har den skattskyldige att till postanstalt för vidare befordran till skatteavdelningen inlämna det kvitto eller de kvitton, som han erhållit av arbetsgivaren, sedan han därå angivit numret å den för honom utfärdade debetsedeln å preliminär skatt. För att detta skall kunna ske är det nödvändigt, att den skattskyldige äger kännedom om sagda nummer. I syfte att bereda den skattskyldige tillgång till debetsedelsnumret ha de sakkunniga föreslagit, att till debetsedeln skall fogas ett skattekort med uppgift om namn, adress, debetsedelsnummer och uppbördsår; detta kort skall arbetstagaren frånskilja innan debetsedeln överlämnas till arbetsgivaren. Å postanstalten kontrolleras mot nämnda kort, att riktigt debetsedelsnummer angivits. Arbetstagaren bör inlämna kvittona till post-
2 — Bihang till riksdagens protokoll 1950. 1 saml. Nr 244.

anstalt efter hand som han erhållit dem eller också senare. För att postverket skall hinna bokföra influtna skattebelopp å uppbördskort skola kvittona dock ha insänts senast den 15 januari året efter inkomståret. Insändas skattekvittona först senare, skall likväl skatten tillgodoräknas den skattskyldige eller, om avräkning av preliminär skatt mot slutlig skatt redan verkstälts, återbetalas till denne. Dessa åtgärder skola emellertid i så fall vidtagas av vederbörande länsstyrelse (kronokamrerare).

Har ett skattekvitto förkommit, skall hinder icke möta att den innehållna skatten efter anmälan likväl tillgodoräknas vederbörande.

Framställning om kreditering eller återbetalning av skatt eller anmälan om att skattekvitto förkommit skall ha inkommit före utgången av femte året efter inkomståret.

Då begäran om kreditering inkommit till skatteavdelningen, stansas för varje kvitto ett hålkort, upptagande ankomstdag, kvittonummer, belopp och debetsedelsnummer. Medelst hålkortsmaskinerna utsorteras mot dessa hålkort svarande registerhålkort ur det hos avdelningen förvarade kartoteket över inbetalningar. De förra hålkorten fördelas på de olika länens skatteavdelningar, där de förvaras till inkomstårets slut och därefter användas för bokföring av de influtna skattebeloppen på uppbördskort.

Enligt *skattemärkesystemet* skall statsverket låta trycka och till arbetsgivarna försälja skattemärken i olika valörer. Tillverkningen och försäljningen skall omhänderhavas av postverket; vid försäljningen böra dock även banker och andra penninginrättningar medverka. För tillämpningen av systemet krävas vidare särskilda blanketter till skattekvitton, varå skattemärkena anbringas. Kvittoblanketterna skola liksom vid hålkortssystemet förseas med uppgifter om arbetstagarens namn och adress samt löne- och skattebelopp ävensom med underskrift av arbetsgivaren. Blanketterna skola tillhandahållas hos länsstyrelserna, de lokala skattemyndigheterna, postanstalter och penninginrättningar.

Därest behov skulle uppkomma av skatteböcker, vari skattemärkena kunna inklistras, böra sådana kunna tillhandahållas.

Då arbetsgivare verkställt löneavdrag för arbetstagare utan att debetsedel företetts, skall han tillställa arbetstagaren skattekvitto, varå anbringats makulerade skattemärken till belopp, motsvarande det innehållna skattebeloppet. Inköp av skattemärken kan ske mot skriftlig rekvisition, varvid kvitto kan erhållas som verifikation till räkenskaperna. Makuleringen av skattemärkena bör ske på varaktigt sätt med stämpel eller bläck.

Liksom enligt hålkortssystemet skall det ankomma på arbetstagaren att vidtaga de ytterligare åtgärder som erfordras för att de innehållna skattebeloppen skola krediteras honom. Arbetstagaren skall förse skattekvittona med uppgift om numret å den för honom utfärdade debetsedeln å preliminär skatt samt inlämna kvittona på postanstalt för att översändas till den myndighet, som skall ombesörja krediteringen, d. v. s. vederbörande länssty-

relse (kronokamrerare). Då kvittona inlämnas på postanstalt skall arbetstagaren visa upp det tidigare omnämnda vid debetsedeln fogade skattekortet för att vederbörande posttjänsteman skall kunna kontrollera, att rätt debetsedelsnummer angivits. Kvittona skola vara insända till länsstyrelserna (kronokamrerarna) senast före utgången av januari månad året efter inkomståret men skola tillgodoräknas (eventuellt återbetalas till) vederbörande, även om de inkomma senare, dock senast fem år efter utgången av inkomståret. Om skattekvitto förkommit skall det ankomma på länsstyrelsen att efter ansökan av den skattskyldige pröva i vad mån den innehållna skatten skall få tillgodoräknas vederbörande. Sådan ansökan skall ha inkommit inom fem år efter utgången av inkomståret.

I särskilt yttrande har förste revisorn Lindvall förordat användning av hålkortssystemet och såsom skäl härför anført, att skattemärkessystemet vid jämförelse med hålkortssystemet hade följande nackdelar: systemet anslöte sig icke till redovisningssystemet i övrigt; systemet medförde större kostnader och vore mera personalkrävande; systemet föranledde hårdare arbetsbelastning för de redan ansträngda postkassorna; svårigheter att före avlöningstillfällena anskaffa erforderliga skattemärken skulle icke sällan föranleda att löneavdrag icke gjordes; systemet vore mera betungande för arbetsgivarna; systemet medförde risk för manipulationer med skattemärkena samt sämre möjligheter till kontroll över arbetsgivarnas inbetalning av innehållen skatt.

De nya bestämmelserna ha föreslagits skola i huvudsak träda i kraft den 1 januari 1951.

Yttranden.

Frågorna om förenkling av skattereglerna såsom villkor för att ernå en fullgod överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt samt om möjligheten att göra den preliminära skatten definitiv för flertalet löntagare ha berörts i vissa yttranden. Sålunda har *statskontoret* yttrat, att förenämnda frågor borde tagas under närmare övervägande i samband med den allmänna revision av skattelagstiftningen, som i längden icke torde kunna uppskjutas. *Länsstyrelserna i Stockholms och Örebro län* samt *Svenska stadsförbundet* ha instämt i de sakkunnigas uttalande om en sådan förenkling av skattereglerna, att den preliminära skatten kunde göras definitiv för flertalet löntagare med enbart löneinkomst eller sådan inkomst jämte mindre biinkomst. Vidare ha *statens organisationsnämnd, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Gotlands, Älvsborgs och Värmlands län* samt *Föreningen Sveriges kronokamrerare* understrukt, att förutsättningarna för ett tillfredsställande källskattesystem för löntagarna vore att skattereglerna avsevärt förenklades. *Länsstyrelsen i Gävleborgs län* har framhållit, att svårigheterna att komma till rätta med källskatteproblemet

icke kunde definitivt övervinnas med mindre progressionen vid statsbeskattningen avskaffades såvitt gällde de lägre inkomsttagarskikten.

Bank- och fondinspektionen har uttalat, att de enda möjligheterna att undvika olägenheterna med källskattesystemet utan att riskera komplikationer syntes vara att överväga ändringar i de materiellt-rättsliga skattebestämmelserna. Inspektionen har härom anfört:

I sådant hänseende vill inspektionen särskilt framhålla, att den ökning och differentiering av de sociala förmånerna, som ägt rum, särskilt genom införandet av de allmänna barnbidragen, otvivelaktigt är ägnad att försvaga de argument som tidigare kunnat anföras mot sådana indirekta skatter, som t. ex. den allmänna omsättningsskatten. I själva verket vore det måhända icke omöjligt att, vid återinförande av vissa allmänna indirekta skatter, kunna i sådan utsträckning minska antalet inkomstskatteskyldiga, att de nuvarande ojämnheterna och tillämpningssvårigheterna vid uttagandet av inkomstskatten till stor del eliminerades. Frågan härom är emellertid av den räckvidd, att den självfallet icke kan avgöras utan ingående utredningar och överväganden.

Sveriges redareförening har framhållit, att föreningen icke vore beredd att yttra sig om de sakkunnigas principuttalanden beträffande förenklade skatteregler och definitiv källskatt. Dessa uttalanden vore förtjänta att närmare uppmärksammas. Även andra förslag än de sakkunnigas borde prövas, t. ex. förslag att införa en allmän lågprocentig omsättningsskatt. Därigenom skulle ett mycket stort antal löntagare med mindre inkomster bliva helt befriade från direkta inkomstskatter. Ett så uppbyggt skattesystem borde kompletteras med en rimlig progressiv beskattning av medelstora och större inkomster. Härigenom skulle uppborðsförfarandet komma att omfatta ett mindre antal skattskyldiga och på grund härav väsentligt förenklas och förbilligas.

Sveriges köpmannaförbund, Sveriges grossistförbund, Handelns arbetsgivareorganisation samt *Sveriges hantverks- och småindustriorganisation* ha uttalat, att även om definitiv källskatt i och för sig vore önskvärd en dylik källskatt förutsatte sådana ändringar i skattesystemet, som icke kunde accepteras på grund av den skatteövervältring de skulle medföra.

Svenska arbetsgivareföreningen, Sveriges industriförbund, Svenska försäkringsbolags riksförbund och *Svenska bankföreningen* ha yttrat, att de av de sakkunniga angivna riktlinjerna för ett förenklat skattesystem vore av vittgående stats- och kommunalfinansiell räckvidd samt dessutom till en del avsåge en rubbning i själva grundvalen för den direkta beskattningen, nämligen kravet att beskattningen skulle avvägas i förhållande till vederbörandes skatteförmåga. De berörda sammanslutningarna ha vidare anfört:

Allsidigt sammansatta parlamentariska kommittéer ha i nyligen avgivna betänkanden kommit till det resultatet att det, såvitt kommunalbeskattningen angår, icke är möjligt att ens tillnärmelsevis höja Ortsavdragen till vad som för närvarande enligt vissa uppborðsmyndigheters praxis anses

motsvara existensminimum vid meddelande av frihet från löneavdrag och med överväldigande majoritet uttalat sig för att sambeskattningen av äkta makar i en eller annan form bör bibehållas.

Vid bedömande av önskemålet om en förenkling av skattereglerna, först och främst i det avseendet, att avdragen för verkliga utgifter och omkostnader för tjänst samt de allmänna avdragen skulle — såvitt av betänkandet framgår oberoende av inkomstens storlek — ersättas med schablonavdrag, bör beaktas, att samtliga dessa för närvarande medgivna avdrag avse att tillgodose kravet på skatt efter förmåga. Dessa och övriga regler rörande inkomstberäkningen erhöles i huvudsak sin nuvarande utformning år 1928. Sedan dess ha skattesatserna mångdubblats.

Det är just för att få fram den individuella skatteförmågan som avdragen fastställas individuellt och icke efter schabloner. Detta krav, som då ansågs befogat, måste med hänsyn till ovan berörda stegring av skattebelastningen numera anses gälla med mångdubbel styrka. Att så är fallet har ock vid upprepade tillfällen understrukits av statsmakterna i det att de framhållit, att det på grund av nuvarande hårda skattetryck är särskilt angeläget att den inkomst, som lägges till grund för skattepåföringen, giver ett rättvisande uttryck för skatteförmågan. I enlighet härmed har ock skattelagstiftningen varit föremål för ständiga ändringar i detta syfte, trots att den därigenom blivit alltmer invecklad, och förslag till ytterligare kompletteringar i samma syfte äro framlagda av olika kommittéer eller under utarbetande.

De uppbördssakkunniga ha vid angivandet av sin målsättning på intet sätt tagit hänsyn till dessa realiteter. Med allt erkännande av det principiellt berättigade i önskemålet om en förenkling av skattelagstiftningen måste dock å andra sidan framhållas, att utformningen av denna lagstiftning i vad den avser de materiella bestämmelserna rörande skattebördans fördelning är det primära spörsmålet. Detta komplicerade problem måste prövas under hänsynstagande till en mångfald faktorer, såsom statsfinansiella och kommunala synpunkter, nationalekonomiska och företagsekonomiska verkningar samt icke minst rättvisesympunkter, även om jämväl uppbördstekniska skäl därvid tillika måste beaktas. Uppbördssystemets konstruktion är däremot en fråga av sekundär natur i det att uppbördssystemet väsentligen måste anpassas efter de förhandenvarande materiella skattebestämmelserna.

Det föreliggande förslaget om skyldighet för de medborgare, vilka enligt samma förslag komma att mer eller mindre tillfälligt hänföras till kategorin arbetsgivare i uppbördsförordningens mening, att verkställa löneavdrag för inkomst av bisysslor och tillfälliga uppdrag kommer otvivelaktigt att medföra icke önskvärda verkningar i olika avseenden och är långt ifrån ägnat att öka trivseln i samhället. Skäl synes därför föreligga att i samband med ställningstagandet till det föreliggande förslaget till ändringar i uppbördsförordningen, åtminstone principiellt, taga ståndpunkt till det reformprogram, som jämte dessa ändringar angivas såsom förutsättning för vinnande av det uppställda framtidsmålet.

Beträffande de i betänkandet antydda ändringarna i de materiella beskattningsreglerna, i vad dessa syfta till en mera summarisk inkomstberäkning, som icke kan förenas med principen om skatt efter förmåga, vilja vi framhålla, att en återgång till dylika schablonmässiga beräkningsgrunder

enligt vår mening måste anses helt utesluten, därest icke de direkta skatterna å den enligt dylika grunder beräknade inkomsten genom nedskärning av det allmännas utgifter, utnyttjande av andra skatteformer eller genom anlåtande av båda dessa utvägar i mycket hög grad nedbringas.

Den fråga, som härefter uppställer sig till besvarande är huruvida den preliminära skatt, som efter vidtagande av berörda ändringar och genomförande av det föreliggande förslaget komme att uttagas, likväl bleve så avvägd, att den skulle kunna göras definitiv i den utsträckning de sakkunniga synas förutsätta. I detta avseende bör beaktas, att skattetabellerna äro utarbetade under förutsättning, att inkomsten fördelar sig jämnt å årets 300 arbetsdagar, samt att de procentuella avdragen äro i hög grad summariska. Av en skattskyldig, som endast har arbete under en del av året, uttages på grund av angivna förhållanden genom tabellavdrag större belopp i preliminär skatt än vad som utgör den slutliga skatten å den under året förvärvade löneinkomsten. Den genom procentuella avdrag uttagna preliminära skatten kommer självfallet endast undantagsvis att överensstämma med den slutliga skatt, som belöper på den inkomst, varpå avdraget beräknas. Någon sådan omarbetning av skattetabellerna, att ett ur rättvisesynpunkt acceptabelt resultat även i ovan angivna fall kan vinnas genom tabellavdrag, torde icke vara möjlig. Det bör nämligen bemärkas, att även om proportionell skatt uttages för en årsinkomst av 7 000 å 8 000 kronor de skattefria Ortsavdragen, vilka förutsättas skola höjas, komme att medföra, att tabellavdragen bleve för stora i sådana fall, då en jämn löneinkomst icke åtnjuts. Om man sålunda antager, att en skattskyldig vid såväl den statliga som den kommunala taxeringen skulle få åtnjuta Ortsavdrag å 4 000 kronor och har en lön, motsvarande 8 000 kronor för år, men efter anställning första halvåret blir utan arbete och inkomst, har av honom uttagits hälften av skatten å 8 000 kronor, ehuru han bort vara helt skattefri. Genom att vid de procentuella avdragen använda procentsatser, som anpassas efter den skattskyldiges antagliga årsinkomst, skulle resultatet av detta avdragssystem knappast kunna förbättras, när systemet därigenom skulle bliva så komplicerat, att risken för felaktigheter vid tillämpningen komme att väsentligen ökas.

Med hänsyn till ovan angivna förhållanden synes det tvivelaktigt, huruvida den preliminära skatten skulle kunna göras definitiv, även om samtliga de förutsättningar som de sakkunniga uppställt skulle vara för handen. Under alla förhållanden synas krav på restitution till skattskyldiga, som fått erlægga för hög preliminär skatt, icke rimligen kunna tillbakavisas. Situationen skulle således bliva den, att de som erlagt för litet bleve befriade från skyldighet att erlægga kvarstående skatt, medan var och en som ansett sig ha erlagt för mycket efter därom gjord framställning skulle bliva föremål för jämningsförfarande eller åsättas taxering, varefter restitution i förekommande fall skulle verkställas. Vissa fördelar skulle väl vinnas även med ett dylikt system, men de skulle dock bli ganska begränsade.

Om den preliminära skatten i ett eller annat hänseende göres definitiv blir det emellertid självfallet än mer angeläget, att avdragen bliva behörigen verkställda, eftersom nu föreliggande möjlighet till rättelse genom efterföljande taxering icke längre skulle stå till buds. På sätt de sakkunniga framhålla kan tillförlitlig kontroll svårligen utövas över alla, som enligt det föreliggande förslaget komme att hänföras till arbetsgivare i uppbringningsförordningens mening. Löntagaren finge emellertid vida större intresse än

för närvarande av att löneavdrag icke verkställes och man måste befara, att de s. k. arbetsgivare, som bleve undandragna kontroll, komme att utsättas för starka påtryckningar, så att avdrag i stor utsträckning komme att underlåtas. En sådan utveckling torde knappast kunna helt förhindras ens genom ett vittförgrenat system av kontrollanter och rigorösa straffbestäm- melser.

Även *Sveriges lantbruksförbund* och *Riksförbundet landsbygdens folk* ha uttalat betänkligheter i anledning av de sakkunnigas uttalande att för vissa kategorier skattskyldiga den preliminära skatten samtidigt borde bliva definitiv. Därigenom komme ett väsentligt avsteg att göras från den ledande principen i svensk skattelagstiftning, att skatt skulle uttagas efter förmåga.

I flertalet yttranden har en viss utbyggnad av uppbördssystemet förordats. De flesta av de hörda myndigheterna och sammanslutningarna ha därvid ansett att skyldigheten att verkställa löneavdrag för skatt icke bör utsträckas så långt som de sakkunniga föreslagit.

I några yttranden har de sakkunnigas förslag i stort sett lämnats utan erinran. Sålunda har *länsstyrelsen i Örebro län* framhållit, att det vore ett starkt önskemål att ernå bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt. Så länge en genomgripande reformering av skatteväsendet icke kunde förverkligas, måste genom partiella reformer tillses, att det nuvarande uppbördssystemet gjordes så effektivt som möjligt. Liknande uttalanden ha gjorts av *länsstyrelserna i Kalmar, Gotlands och Älvsborgs län*.

Föreningen Sveriges kronokamrerare har anført:

Inför nödvändigheten av att söka nedbringa de kvarstående skatternas storlek ha de sakkunniga föreslagit ändringar, som väl i stort sett äro ägnade att tillgodose detta önskemål men som dess värre icke alltid även tillgodose kravet på enkelhet i förfarandet. Det torde ej kunna bestridas, att flera av de föreslagna åtgärderna komma att än mer komplicera uppbördssystemet samt medföra ökad arbetsbelastning för arbetsgivarna och myndigheterna liksom ökade kostnader. I den mån föreningen det oaktat funnit sig kunna tillstyrka förslagen, har det skett i insikt om att bättre lösningar beklagligtvis knappast stå till buds, om man vill vinna det angivna syftet utan att tillgripa tvångsmedel, vilkas lämplighet eller rent av behörighet kan sättas i fråga.

På liknande sätt ha *länsstyrelsen i Östergötlands län* och *Föreningen Sveriges stadsfogdar* uttalat sig.

Av de myndigheter och sammanslutningar, som anført betänkligheter i anledning av den föreslagna avdragsskyldigheten, har *överståthållarämbetet* uttalat farhågor för att de större städerna komme att belastas med ökade kostnader i en omfattning, som icke

kunde anses rimlig. *Direktionen för Stockholms stads uppbördsvverk* har framhållit såsom angeläget att gå mycket försiktigt fram med reformer av det nu aktuella slaget. Alltför komplicerade, för allmänheten besvärande och för uppbördsmyndigheterna mycket tyngande regler måste undvikas även om större exakthet kunde vinnas.

Svenska arbetsgivareföreningen har förklarat, att arbetsgivarna vore beredda att inom rimliga gränser påtaga sig ytterligare bördor. Förutsättning härför vore emellertid, att en vidare utveckling av källskattesystemet icke ledde till nämnvärt ökad irritation i det ömtåliga förhållandet mellan arbetsgivare och anställda.

Föreningen skogsarbeten har uttalat sig på liknande sätt.

Sveriges köpmannaförbund, Sveriges grossistförbund, Handelns arbetsgivareorganisation samt *Sveriges hantverks- och småindustriorganisation* ha uttalat, att det vore förklarligt, om det nya uppbördssystemet haft dåligt före i portgången. Bättre resultat kunde väntas i fortsättningen, när myndigheter och skattskyldiga hunnit förvärva erfarenhet av och anpassa sig efter det nya uppbördssystemet. Skatteuppbördens effektivisering finge icke leda till övervältrande på arbetsgivarna av en mängd nya arbetsuppgifter.

Svenska skogs- och flottningsarbetareförbundet har framhållit, att någon erinran mot de sakkunnigas målsättning icke finnes. Deras förslag sträckte sig dock väl långt och hade i vissa delar fått en utformning, som skulle medföra betydande olägenheter såväl för löneavdragens verkställande som för redovisningen. Dessa olägenheter vore så avsevärda, att förslaget i dessa delar icke borde genomföras i oförändrat skick.

Länsstyrelsen i Södermanlands län har anfört:

Även om stora brister och ofullkomligheter vidlåda uppbördsförfarandet i dess nuvarande utformning, torde det icke vara möjligt att åstadkomma en sådan förenkling och rationalisering av skatteuppbördens, som genom tillkomsten av uppbördsförordningen avsetts, genom ändringar och tillägg i själva förordningen. Så länge skatte- och taxeringsförfattningarna innehålla sådana principiella motsättningar som skillnader i orts- och barnavdrag vid kommunal och statlig beskattning, och så länge progressiviteten vid den statliga beskattningen och sambeskattningen för äkta makar kvarstår i sin nuvarande omfattning, torde icke ens en ungefärlig överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt vara möjlig att uppnå. Ur denna synpunkt synes kunna ifrågasättas, huruvida nu föreslagna ändringar i uppbördsförordningens bestämmelser i sin fulla utsträckning böra genomföras.

Därest en sådan utvidgning av uppbördsförordningens tillämpning emellertid nu anses böra ske, att även inkomster av korttidsanställningar och bisysslor göras till föremål för preliminär beskattning, vill länsstyrelsen dock förorda en förenkling av bestämmelserna. Redan nu förorsakar uppbördsförfarandet stora svårigheter för såväl allmänheten som de myndigheter, vilka hava att fullgöra hithörande arbetsuppgifter, och de föreslagna ändringarna i uppbördsförordningen synas komma att i hög grad öka dessa svårigheter.

Bank- och fondinspektionen har uttalat, att de sakkunnigas förslag syntes ägnade att inom ramen för gällande inkomstskattesystem minska nuvarande olägenheter. Förslagen framkallade dock betänksamhet ur vissa synpunkter, främst i fråga om avdragsskyldigheten beträffande korttidsanställda. Handlingsfriheten begränsades på ett sätt, som kunde vålla allvarlig irritation. Risk föreläge också för att systemet bleve ineffektivt. Utbyggnaden av den redan nu mycket omfattande kontrollapparaten kunde öka allmänhetens missnöje med systemet. Vidare kunde ifrågasättas, om kostnaderna vore rimliga i förhållande till den påräkneliga ökningen av skatteintäkterna. Genomfördes emellertid icke någon ändring, skulle nuvarande olägenheter bestå.

Några myndigheter och sammanslutningar ha ansett att med genomförandet av den föreslagna utbyggnaden av uppborrdssystemet bör anstå till dess ytterligare erfarenheter av systemets verkningar vunnits. I vissa yttranden har framhållits, att resultatet av de sakkunnigas fortsatta utredning borde avvaktas, innan frågan om mera väsentliga ändringar i uppborrdsförfarandet upptoges till behandling. Slutligen har i ett par yttranden förordats, att större ändringar i uppborrdssystemet icke borde vidtagas, förrän beskattningsreglerna förenklats.

Länsstyrelsen i Västernorrlands län har framhållit, att en tendens förmärkts redan nu att söka undvika kvarstående skatt. Huvudparten av den kvarstående skatten återfunnes hos skattskyldiga med preliminär B-skatt. Genomfördes den föreslagna räntan å kvarstående skatt torde denna tämligen snart så reduceras, att den icke längre vore någon fråga som i och för sig borde föranleda åtgärder från statsverkets sida. *Länsstyrelsen i Kronobergs län* har yttrat att det vore för tidigt att bedöma nuvarande uppborrdssystem. Först efter 1950 års taxering kunde ett någorlunda representativt resultat av systemets verkningar erhållas.

Länsstyrelsen i Gävleborgs län har uttalat, att kritiken mot källskattesystemet ofta varit överdriven. Systemet hade tillämpats under alltför kort tid för att kunna fungera utan störningar, men dess i flera avseenden goda verkningar vore påtagliga. Det vore tveksamt, huruvida ett så radikalt förslag som de sakkunnigas vore det lämpligaste och om det över huvud taget vore möjligt att praktiskt genomföra detsamma i dess fulla utsträckning. En på en gång införd, alltför omfattande skyldighet att verkställa löneavdrag kunde befaras tillfoga systemet i dess helhet skada, och måhända kunde rent av några års praktisk erfarenhet av förslagets verkningar komma att framtvinga en eftergift i viss utsträckning av nämnda skyldighet. En reformering av källskattesystemet syntes i stället böra ske successivt så att systemet skärptes steg för steg.

Länsstyrelsen i Kopparbergs län, Svenska landstingsförbundet och Sve-

riges hărădsskrivarförening ha förordat, att förslagets genomförande uppskjutes till dess ytterligare erfarenheter av det nuvarande systemet vunnits.

Svenska stadsförbundet har yttrat, att det vore beklagligt, att de sakkunniga icke redovisat resultatet av sina överbäganden i ett sammanhang. Ett underlag för bedömandet kunde erhållas först vid vetskap om de förēnklingar, som senare föresloges. Ovissheten därom och om resultatet av förēnklingssträvandena beträffande skattereglerna tvingade till en isolerad bedömning av förslaget mot bakgrunden av gällande uppbördsregler. Fler-talet av de framlagda förslagen medförde tyvärr ökning av uppbördsverkens arbete.

Länsstyrelsen i Jönköpings län har uttalat, att frågan om utbyggnaden av uppbördssystemet måhända skulle vinna på att erhålla sin lösning i sammanhang med det huvudförslag från de sakkunniga, vilket vore att vänta redan inom något år. Detta vore klokt även ur organisatorisk synpunkt, då man knappast kunde undgå att i detta hänseende redan från början taga vissa konsekvenser, vilkas fulla innebörd det torde vara svårt att nu överblicka. Att ett genomförande av de sakkunnigas förslag skulle medföra mycket stora belastningar i administrativt avseende stode i allt fall klart. Detta måste i och för sig anses vara synnerligen olägligt.

Även *Sveriges lantbruksförbund* och *Riksförbundet landsbygdens folk* ha uttalat sig för en överarbetning av uppbördssystemet i ett sammanhang.

Kammarrätten har anfört, att alla frågor, som rörde eller ägde samband med uppbördssystemet, borde upptagas till behandling i ett sammanhang samt att förslag till ändringar i gällande bestämmelser icke borde framläggas i etapper med ett eller annat års mellanrum utan i en följd. Även om de påtalade bristerna i uppbördssystemet skulle avhjälpas, läte sig ändock en fullt tillfredsställande utformning av uppbördssystemet svårligen genomföras. Bristerna i uppbördssystemet torde nämligen icke blott bero på fel i systemet som sådant utan även på vårt numera till ytterlighet invecklade och tillkrånglade skattesystem. En förutsättning för möjligheten att åstadkomma ett på ett tillfredsställande sätt fungerande uppbörds-system vore alltså, att beskattningsreglerna i gemen gjordes till föremål för en genomgående översyn i syfte att ernå reda och enkelhet. Redan på grund härav ifrågasatte kammarrätten, huruvida det ej vore lämpligt att låta anstå med reformer av uppbördsväsendet — givetvis under förutsätt-ning att den ovanberörda översynen av skattereglerna komme till stånd.

Även om en viss passivitet från de skattskyldigas sida kunde antagas ha medverkat till uppkomsten av kvarstående skatter, vore förekomsten av dylika skatter i icke ringa grad att tillskriva andra orsaker och då icke minst uppbördssystemet såsom sådant. De sakkunniga hade pekat på några omständigheter, bl. a. det förhållandet att vid taxering medgivna ortsavdrag — detta gällde då särskilt ortsavdragen vid den kommunala taxeringen — vore lägre än de belopp, som med hänsyn till existensminimum förbehölles

de skattskyldiga vid löneavdrag för preliminär skatt. Enär det största antalet skattskyldiga tillhörde de lägre inkomstskikten, måste antagas, att det vore fråga om ett mycket stort antal skattskyldiga, som årligen erhöle befrielse från eller nedsättning i löneavdrag.

Uppenbart vore, att de åligganden, som enligt förslaget ankomme på de skattskyldiga och arbetsgivarna, komme att bli synnerligen betungande, och det måste ifrågasättas, om häremot svarande nytta bereddes det allmänna. Det syntes även oundvikligt, att förslagets genomförande komme att bereda svårigheter av olika slag. Förslaget innebure icke heller någon förenkling av uppbördsförfarandet utan tvärtom en utvidgning av den redan nu kostsamma administrationsapparaten, vilket måste betecknas som en allvarlig olägenhet. Det vore icke heller utan vidare klart, att förslagets genomförande skulle leda till någon större minskning av antalet skattskyldiga med kvarstående skatt. De sakkunniga ville åstadkomma, att staten i stället för en skattefordran finge en skatteskuld till de skattskyldiga. Det rätta vore givetvis att sträva efter att göra preliminärskatten till slutlig skatt. Om detta i nuvarande läge icke läte sig göra, kunde det svårligen försvaras, att staten, när skattetrycket vore så högt som för närvarande, uttoge högre skatter än de, som slutligen skulle utgå.

De sakkunniga hade i olika sammanhang framhållit, att de icke varit beredda att i det nu avgivna betänkandet taga slutgiltig ställning till vissa spörsmål samt att detta skulle ske först i ett senare betänkande. Enär ytterligare förslag sålunda vore att motse, utgjorde detta ett mycket starkt belägg för att de nu framlagda förslagen icke borde underställas riksdagens prövning, förrän de sakkunniga slutfört sitt arbete med översyn av uppbördssystemet. Om så skedde, vilket kammarrätten funne välbetänkt, bereddes de sakkunniga härigenom möjlighet att kunna inhämta en grundligare och mera omfattande erfarenhet om uppbördsförfarandets verkningar i olika avseenden för den tid, varunder det varit i tillämpning.

Kooperativa förbundet har för uppskov med förslagets genomförande anfört skäl liknande de av kammarrätten framförda.

Sveriges redareförening har avstyrkt, att de sakkunnigas förslag genomföres. Föreningen har föreslagit, att en allsidig utredning snarast möjligt igångsättes angående en reformering av vårt nuvarande beskattningssystem i syfte att erhålla en förenkling av detta. Föreningen har vidare anfört, att därest förslaget skulle genomföras det vore orimligt, om arbetsgivarna icke skulle få vederlag för det ökade arbetet och ekonomiska ansvaret. De större företagen hade redan fått anställa extra arbetskraft till stora kostnader. Rederierna vore synnerligen hårt belastade. Ersättning påyrkades i vart fall för de större rederierna.

Vad angår redovisningen av skatt, som av arbetsgivare innehållits utan tillgång till arbetstagares debetsedel,

har tillämpning av hålkortssystemet i huvudsak förordats av tjugufatta av de hörda myndigheterna och sammanslutningarna, nämligen statskontoret, riksräkenskapsverket, riksförsäkringsanstalten, generalpoststyrelsen, statens organisationsnämnd, tretton länsstyrelser, Svenska lantarbetsgivareföreningen, Sveriges lantbruksförbund, Riksförbundet landsbyggdets folk, Svenska sjöfolksförbundet, Svenska stadsförbundet, Svenska landskommunernas förbund, Sveriges härads skrivarförening, Föreningen Sveriges kronokamrerare, Föreningen Sveriges stadsfogdar samt Svenska exekutionsmännens riksförbund.

Riksräkenskapsverket har uttalat, att det vid valet mellan hålkorts- och skattemärkessystemet vore av en viss betydelse, vilken utvidgning av avdragsskyldigheten som förutsattes. Med den begränsade avdragsskyldighet, som riksräkenskapsverket föreslagit, syntes hålkortssystemets fördelar mera träda i förgrunden. Åliggandena för arbetsgivarna finge anses något mer komplicerade enligt sistnämnda system än enligt skattemärkessystemet, men en mindre utvidgad avdragsskyldighet kunde antagas innebära bättre genomsnittliga förutsättningar hos arbetsgivarna att fullgöra dylika åligganden. Riksräkenskapsverket fäste därutöver icke obetydlig vikt vid att hålkortssystemet enligt de framlagda beräkningarna vore avsevärt billigare än skattemärkessystemet. Vid en avdragsskyldighet enligt de sakkunnigas förslag talade goda skäl för skattemärkessystemet, särskilt om det i möjligaste mån byggde på användning av skatteböcker.

Statens organisationsnämnd har yttrat:

Såsom framgår av betänkandet ha representanter för nämnden under hand beretts tillfälle att taga del av och yttra sig över vissa i betänkandet behandlade spörsmål. Det gällde därvid i främsta rummet frågan om vilket system som ur rent organisatorisk synpunkt vore att föredraga för redovisning av skatt, som av arbetsgivare innehållits utan tillgång till arbetstagares debetsedel. Dessa representanter ansågo »hålkortssystemet» vara att förordas. Hålkortssystemet torde nämligen i jämförelse med skattemärkessystemet enligt inom postverket verkställd kalkyl ställa sig mindre kostsamt för statsverket och verka mindre arbetsbetungande för arbetsgivare, postverk och uppbördsmyndigheter. Ifråga om hålkortssystemet synas vidare de arbetstoppar, som vid tillämpning av skattemärkessystemet torde bli ofrånkomliga hos uppbördsmyndigheterna, i huvudsak bli eliminerade. Dessutom torde vid tillämpning av hålkortssystemet något dispensförfarande icke bli erforderligt.

Även genom den ömsesidiga kontroll, som erhålles genom att både arbetsgivare och arbetstagare ha att insända uppgifter, erbjuder hålkortssystemet vissa fördelar. Vid skattemärkessystemet erhållas icke några möjligheter att kontrollera att arbetstagarna verkligen insända skattekvittona för kreditering, exempelvis i sådana fall då en arbetstagares marginalskatt överstiger 25 procent eller då han av något skäl kan ha intresse av att hans taxerade inkomst icke överskrider visst belopp, även om han därigenom får vidkännas något högre skatt på den icke deklarerade delen av inkomsten. Likaså är det denna brist på kontroll över att skattemärkesförsedda kvitton insändas, som skapar förutsättningar för manipulationer med begagnade märken.

Som ett ytterligare skäl mot skattemärkessystemet kan slutligen anföras, att bestyret med inköp, klistring och intern redovisning av skattemärken i synnerhet av större arbetsgivare förmodligen kommer att anses så betungande, att antalet ansökningar om dispens kan beräknas bli relativt stort. Härför talar bl. a. den omständigheten att det på grund av opinionen från arbetsgivarna visade sig vara lämpligt att införa möjligheten för större arbetsgivare att själva utfärda kvittenser på A-skattsedlar och därigenom undvika det tidskrävande förfarandet med särskild kvittering av bank eller postanstalt för varje skatteanvisning. Om dispens skulle komma att i avsevärd utsträckning tillämpas, komme det för de sakkunnigas val avgörande skälet, nämligen arbetstagarnas omedelbara kontroll över skattens erläggande, att så minska i betydelse, att hålkortssystemet kan vara att föredraga.

Generalpoststyrelsen har anfört:

Hålkortssystemet ansluter sig till nu rådande redovisningssystem. I postverkets ägo redan befintliga hålkortsmaskiner kunna sålunda utnyttjas även vid redovisning av skatt, som innehållits utan tillgång till arbetstagarens debetsedel. Skattemärkessystemet däremot förutsätter införande av särskilda skattemärken i olika valörer — huru många framgår ej av betänkanudet —, vilka märken enligt förslaget skola tillverkas och försäljas genom postverkets försorg. Postverket skulle härigenom erhålla ytterligare en värdeteckensförvaltande uppgift, som — bortsett från kostnadsökningar av olika slag — skulle komma att icke blott öka arbetsbelastningen i postkassorna utan även innebära en avsevärd arbetsökning för redogörare, kontrollpersonal m. fl.

Redan av nu nämnda anledningar synes hålkortssystemet avgjort vara att föredraga framför skattemärkessystemet. Ytterligare en väsentlig fördel med hålkortssystemet är, att detta kan tillämpas konsekvent i alla de fall, då inbetalning av skatt sker utan debetsedel och skatteanvisning. Väljes däremot skattemärkessystemet, förutsätta uppbördssakkunniga (sidan 93 i betänkanudet), att dispens från användande av skattemärken måste i vissa fall medges större arbetsgivare. För vissa större företag, såsom försäkringsbolag och pensionsinrättningar m. fl., torde nämligen arbetet med att anbringa skattemärken å kvittona bli alltför betungande. I dessa fall skulle arbetsgivare äga att meddela arbetstagaren kvitto utan skattemärke. I den mån det blir känt, att vissa försäkringsföretag m. fl. kunna erhålla dispens från användande av skattemärken, torde så småningom säkerligen även andra arbetsgivare komma att göra framställning om liknande dispens. Det synes ej uteslutet, att t. ex. postverket, telegrafverket och statens järnvägar eller andra större statliga företag skulle kunna finna det önskvärt att använda sig av undantagsmedgivandet. Det torde bli mycket svårt att avgöra, var gränsen skall dragas. Det finns sålunda stor anledning att antaga, att dispensförfarandet komme att bli relativt allmänt. Den omständigheten, att skattemärkessystemet sålunda icke kan genomföras fullt enhetligt, synes vara en mycket väsentlig nackdel. Enligt generalpoststyrelsens uppfattning äro sådana bestämmelser avgjort att föredraga, som nödvändiggöra så få undanlag som möjligt. Härtill kommer även det förhållandet, att det på grund av rörligheten på arbetsmarknaden i många fall torde bli nästan omöjligt för arbetstagare att avgöra, huruvida skattekvittot skall vara försett med skattemärke eller ej. Detta innebär ett osäkerhetsmoment, som icke är önskvärt.

Det må i detta sammanhang framhållas, att generalpoststyrelsen redan tidigare haft att ta ställning till ett ifrågasatt system med skattemärken. I sitt underdåniga yttrande den 25 april 1941 över ett av särskilt tillkallad utredningsman, dåvarande skattedirektören K. G. A. Sandström, utarbetat betänkande med allmänna riktlinjer för åstadkommande av tidigare inbetalning av utskylder ansåg generalpoststyrelsen sig icke kunna tillstyrka införandet av skattemärken, bl. a. med hänsyn till de avsevärda olägenheter, som uppstå vid införandet i postverket av nya värdetecken av såväl till antal som belopp betydande storlek. Vid uppboråsfrågans slutliga prövning intogo statsmakterna samma ståndpunkt.

Med hänsyn till vad ovan anförts ävensom till det särskilda yttrande, som fogats till de sakkunnigas betänkande och som generalpoststyrelsen till alla delar biträder, får styrelsen bestämt avstyrka, att redovisningen av här avsedd skatt skall äga rum enligt skattemärkessystemet.

Svenska lantarbetsgivareföreningen har framhållit, att det för de flesta arbetsgivare i all synnerhet inom jordbruket torde falla sig naturligare att använda sig av hålkortssystemet, särskilt som avlöningsnotor numera i stor utsträckning användes vid avlöningens utbetalande. Därjämte syntes arbetsgivaren, om detta system valdes, kunna erhålla bevis om att löneavdrag verkligen verkställes för en viss inkomsttagare.

I övriga här avsedda yttranden ha liknande synpunkter framförts.

Länsstyrelserna i Stockholms och Gävleborgs län, Sveriges köpmannaförbund, Sveriges grossistförbund, Handelns arbetsgivareorganisation, Sveriges hantverks- och småindustriorganisation, Sveriges centrala restaurangaktiebolag samt Norrlands stuvareförbund ha förordat tillämpning av skattemärkessystemet. De två sistnämnda sammanslutningarna ha därvid förutsatt, att dispens från att använda skattemärken skall lämnas de större företagen.

Sveriges köpmannaförbund, Sveriges grossistförbund, Handelns arbetsgivareorganisation samt *Sveriges hantverks- och småindustriorganisation* ha yttrat:

Beträffande löneavdrag, som verkställes å inkomst av bisysslor och tillfälligt arbete eller då eljest debetsedel icke överlämnas till arbetsgivaren, föreslå de sakkunniga, att redovisning av skatten skulle ske medelst skattekvitton med skattemärken. De sakkunnigas expert i postala frågor har emellertid reserverat sig och i särskilt yttrande uttalat sig för det s. k. hålkortssystemet. Han framhåller, att skattemärkessystemet medför större kostnader än hålkortssystemet. Det är möjligt, att detta är fallet för staten, men sannolikt bli de totala kostnaderna mindre för arbetsgivarna, och det är uppenbarligen detta som i detta sammanhang bör vara avgörande. Det framhålles även, att den omständigheten, att skattemärken icke finnas tillgängliga vid avlöningstillfället skulle medföra frestelse att underlåta skatteavdrag. Frestelsen torde emellertid vara lika stor, om hålkortssystem användes. Det framhålles även av reservanten, att skattemärkessystemet skulle bli besvärligt för arbetsgivarna och särskilt för arbetsgivare, som ha att redovisa ett större antal skatteavdrag. Dylika arbetsgivare skulle i stor ut-

sträckning få befrias från skyldigheten att använda märken, och skattekvitton, som utlämnas av vissa arbetsgivare, skulle sålunda komma att vara försedda med märken, men kvitton från andra arbetsgivare däremot icke. Förmodligen är denna invändning icke alltför tungt vägande. De arbetsgivare, som söka och erhålla dispens, torde i regel tillhöra kategorin större arbetsgivare med sådan redovisning, att riskerna för skattefusks bli relativt små. Möjligen skulle man för de arbetsgivare, som erhålla dispens, kunna tänka sig ett liknande förfarande som det, som nu användes i fråga om frankotecken, där man på större kontor använder särskilda frankeringsmaskiner. Det synes icke vara uteslutet att liknande maskiner kunde användas även i detta sammanhang, vilket säkerligen i hög grad skulle minska arbetsgivarnas redovisningsbekymmer. Organisationerna finna därför övervägande skäl tala för de sakkunnigas förslag, att skatteredovisningen i här berörda fall sker medelst skattekvitton med skattemärken.

Sveriges centrala restaurangaktiebolag har anfört:

För egen del finner centralbolaget vartdera systemet från arbetsgivarsynpunkt erbjuda vissa fördelar och vara behäftat med vissa nackdelar. Vilketdera som skall anses överväga synes bero av det särskilda företagens storlek och struktur samt frekvensen av arbetstagare med korttidsanställning, bisysslor eller tillfälligt arbete. Såsom den av de sakkunniga tillkallade experten i postala frågor i sitt särskilda yttrande anfört — och SARA-bolaget i sitt yttrande särskilt understrukt — kunna från kontrollsynpunkt vissa befogade erinringar framställas mot skattemärkessystemet. Dessa svagheter i systemet torde emellertid stegras med företagens storlek, antalet arbetsplatser (där avlöning verkställs) och antalet här ifrågakommande anställda. Vid småföretag, där företagsledningen kan utöva en mera omedelbar och direkt kontroll, liksom vid större företag med övervägande långtidsanställd personal utan bisysslor eller tillfälliga arbeten vid företaget synes däremot skattemärkessystemet erbjuda beaktansvärda fördelar. Det kan därjämte icke förbises, att skattemärkessystemet, såsom innebärande en förskottsavräkning å skatt från arbetsgivarnas sida gentemot uppbördsmyndigheterna, ur allmänna fiskaliska synpunkter erbjuder bättre garantier för en effektiv skatteuppbörd än hålkortssystemet.

Inom centralbolagets verksamhetsområden präglas de förhållanden, som i första hand äro av betydelse för bedömandet av föreliggande fråga, av att korttidsanställning förekommer i stor omfattning, att avlöning sker på ett stort antal arbetsplatser (vid samtliga dotterbolag inalles ca 180) och att ett betydande antal anställda av skilda anledningar icke erlägga slutlig skatt. Förutsättningar för att de med skattemärkessystemet förknippade interna kontrollsvårigheterna med skärpa skola göra sig gällande äro alltså för handen. Emellertid ha de sakkunniga här anvisat en utväg genom sitt förslag, att vid tillämpning av skattemärkessystemet dispens från användande av skattemärken skall kunna medgivas, bl. a. »för arbetsgivare, som sysselsätta korttidsanställda i stor utsträckning». Med användning, efter prövning från fall till fall, av dylikt dispensförfarande för de företags vidkommande, vid vilka skattemärkessystemet eljest kunde befaras medföra särskilda olägenheter, synes man kunna tillgodose såväl det allmännas fiskaliska intresse som företagarnas intresse av en förenklad metod för den efterföljande skatteredovisningen, samtidigt som den här förut berörda risken för bedrägliga manipulationer med skattemärken vid de dispense-rade företagen försvinner och därmed generellt sett i hög grad försvagas.

Under förutsättning att dylik dispens kan påräknas för centralbolagets dotterbolag liksom för övriga större företag inom branschen, vilka därav ha behov, får centralbolaget för sin del förorda, att den uppbörd och redovisning av skatt, varom här är fråga, anordnas enligt det s. k. skattemärkes-systemet. För de fall, där dispens icke kan ifrågakomma, synes emellertid böra ytterligare övervägas, vilka åtgärder som lämpligen kunna vidtagas till förhindrande av olovliga manipulationer med skattemärken. Härvid torde särskilt böra beaktas betydelsen av att skattemärkenas makulering sker på ett varaktigt och individualiserande sätt, exempelvis medelst stämpel med företagets namn och makuleringsdatum, så anbragt att märket icke kan avlägsnas från kvittot, utan att förfarandet röjes av makuleringsstämpeln etc.

I fråga om inbetalning av skatt utan debetsedel ha *kammarrätten, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Jönköpings, Kalmar, Göteborgs och Bohus, Västernorrlands, Jämtlands och Norrbottens län, Sveriges redareförening, Svenska skogs- och flottningsarbetareförbundet samt Tjänstemännens centralorganisation* uttalat betänkligheter mot såväl hålkortssystemets som skattemärkessystemets tillämpning.

Sålunda har *kammarrätten* yttrat, att båda systemen byggde på en medverkan av arbetstagarna, vilka inom viss tid hade att insända erhållna skattekvitton till vederbörande myndighet. Det kunde emellertid ifrågasättas om den förhoppning, som därvid ställts på arbetstagarnas medverkan, komme att infrias. *Kammarrätten* vore i detta hänseende icke lika optimistisk som förslagsställarna och ifrågasatte därför starkt, om överhuvud någotdera systemet kunde komma i fråga. Spörsmålet om vilket redovisningssystem som lämpligen borde användas hade otvivelaktigt sin största betydelse för arbetsgivarna. Stor vikt borde därför tillmätas den mening, som komme att omfattas från arbetsgivarehåll. *Kammarrätten* ansåge för sin del, att båda systemen vore behäftade med åtskilliga olägenheter och måste betecknas såsom verklighetsfrämmande.

Länsstyrelsen i Jönköpings län har ifrågasatt, om det vore behöfligt att införa ett nytt redovisningssystem vid sidan av det nuvarande. I stället för förenkling, som borde eftersträvas, bleve det hela ännu mera invecklat och besvärligt såväl för arbetsgivaren som för den skattskyldige. Den omständigheten att enligt både hålkortssystemet och skattemärkessystemet erlagd skatt krediterades den skattskyldige först efter det denne insänt skattekvittona, vilket kunde komma att ske mycket sent eller i värsta fall inte alls, torde förorsaka svårigheter vid bearbetning av restförteckningarna och avsevärt öka antalet skattereklamationer. Om ett nytt redovisningssystem verkligen vore oundvikligt, torde hålkortssystemet vara att föredraga framför systemet med skattemärken. Även vid användande av hålkortssystemet framstode dock förslaget i berörda del som otillfredsställande. Varje anordning, som innebure att skattebetalaren efter att — genom skatte-

märken eller på annat sätt — ha fullgjort sin betalningsskyldighet kunde komma att sakna ett mot staten gällande kvitto på erlagt belopp, måste vara dömd att misslyckas.

Sveriges redareförening har uttalat, att föreningen i avsaknad av närmare kännedom om huru stora skatteintäkter som årligen belöpte å inkomster av korttidsanställning ifrågasatte, huruvida dessa intäkter kunde belöpa sig till så stora belopp, att det verkligen lönade sig att sätta i gång en så dyrbar apparat för denna skatteredovisning som föreslagits.

Svenska skogs- och flottningsarbetareförbundet har anfört, att de skattskyldiga för att få skatten krediterad måste avhända sig det enda bevis de förfogade över för att styrka att skatt erlagts. Detta torde otvivelaktigt komma att avhålla många från att begära dylik kreditering. Dessa olägenheter förefölle så avsevärda, att föreningen ifrågasatte huruvida ett redovisningsförfarande, som byggde på sådana principer, borde genomföras. Tveksamheten vore dock allra störst beträffande skattemärkessystemet.

Tjänstemännens centralorganisation har framhållit, att varken hålkorts- eller skattemärkessystemet ur arbetstagens synpunkt syntes helt tillfredsställande. Ett förfarande, enligt vilket skatten krediterades arbetstagaren utan särskilda åtgärder från hans sida, hade givetvis varit önskvärt. Med hänsyn till arbetstagens medverkan vid tillämpningen av systemen vore dessa i stort sett likvärdiga. Ur andra synpunkter syntes skattemärkessystemet vara hålkortssystemet något överlägset.

Redovisning enligt hålkorts- eller skattemärkessystemet har avstyrkts av *länsstyrelserna i Uppsala, Malmöhus och Älvsborgs län, Svenska arbetsgivareföreningen, Sveriges industriförbund, Svenska byggnadsindustriförbundet, Svenska väg- och vattenbyggarnas arbetsgivareförbund, Södra Sveriges stuvareförbund, Föreningen skogsarbeten, Sveriges arbetsgivareförening för hotell och restauranter, Svenska försäkringsbolags riksförbund, Svenska bankföreningen, Kooperativa förbundet samt Försäkringsanstalterna Folket-Samarbete.*

Länsstyrelsen i Uppsala län har uttalat, att länsstyrelsen icke kunde tillstyrka förslag, som väsentligen byggde på den skattskyldiges medverkan för kreditering av skatten, enär ett mycket stort antal skattskyldiga saknade vilja eller förmåga att lämna sådan medverkan.

Länsstyrelsen i Malmöhus län har yttrat:

Varken hålkortssystemet eller skattemärkessystemet kunna förordas. Mot användandet av det sistnämnda har förste revisorn Einar Lindvall anfört skäl, som länsstyrelsen finner beaktansvärda. Därtill kan läggas, att man nog måste befara, att arbetstagarna i rätt stor utsträckning underlåta att begära kreditering i tid utan komma med anspråk härå först sedan de emottagit debetsedel å slutlig skatt. Åtskilligt merarbete kommer att förorsakas därav.

Med den erfarenhet länsstyrelsen har av inbetalningarna å centrala skatte-

3 — Bihang till riksdagens protokoll 1950. 1 saml. Nr 244.

kontot och länsstyrelsernas samt de lokala skattemyndigheternas särskilda skattepostgirokonton vågar länsstyrelsen påstå, att betydande identifieringssvårigheter komma att uppstå vid användning av hålkortssystemet och att detta även på annat sätt kommer att medföra mycket arbete för därav berörda myndigheter (postverket, länsstyrelserna och vissa lokala skattemyndigheter). Felaktiga mantalsskrivningsadresser å kvittona och felaktiga debetsedelsnummer kunna befaras förekomma i rätt stor utsträckning, likaså klumpsummor vid inbetalning av flera skattebelopp med angivande av blott ett häfte- och kvittonummer. Felaktiga kvittonummer å postgirokupongerna torde ej heller bli ovanliga. Skattekort och skattekvitton kunna befaras i rätt stor utsträckning slarvas bort av de skattskyldiga. Vidare torde man även få räkna med att arbetstagarna ofta inlämna kvittona å posten betydligt senare än som bör ske. Slutligen föreligger en betydande risk för att vid den utvidgning av avdragsskyldigheten, som skulle bli en följd av förslaget om löneavdrag å korttidsanställningar, de avdragna beloppen ej inlevereras till posten.

Svenska arbetsgivareföreningen har anfört, att föreningen förutsatte, att om skattemärkessystemet komme att tillämpas arbetstagarens kontroll gentemot arbetsgivaren torde komma att vara tillräcklig och att därför en direkt kontroll från myndigheternas sida gentemot arbetsgivaren skulle vara överflödig. Arbetsgivaren skulle därigenom icke behöva bokföringsmässigt avskilja innehållna skatter utan kunde betrakta skattemärkena som kassa-behållning och bokföra såväl kontantbetalningen som skatteavdraget som direkt löneutgift. Under nämnda förutsättning vore föreningen närmast benägen att förklara, att skattemärkessystemet skulle medföra mindre besvärligheter för arbetsgivarna än hålkortssystemet. Kunde statsverket icke godtaga en kontroll efter enkla linjer, torde dock hålkortssystemet vara att föredraga. Föreningen ansåge sig icke kunna bestämt förorda något av de föreslagna systemen och rekommenderade noggranna undersökningar av andra eventuellt mer praktiska vägar.

Svenska byggnadsindustriförbundet samt *Svenska väg- och vattenbyggarnas arbetsgivareförbund* ha framhållit, att varken hålkorts- eller skattemärkessystemet vore lämpligt för byggnads- och anläggningsindustrierna, allra minst det sistnämnda.

Södra Sveriges stuvareförbund har yttrat, att korttidsanställningarna inom det fack, förbundet företrädde, vore synnerligen vanliga och omfattade ofta icke ens en dag. Under sådana förhållanden skulle det bliva mycket betungande att utfärda relativt detaljerade kvitton för varje dylik arbetare. Det skulle komma att röra sig om tusentals sådana kvitton för en enda vecka. Därför kunde ifrågasättas, om icke ett mera summariskt förfarande beträffande skatteredovisningar för här ifrågavarande korttidsanställningar skulle kunna genomföras.

Sveriges industriförbund, *Svenska försäkringsbolags riksförbund* och *Svenska bankföreningen* ha uttalat, att både hålkorts- och skattemärkessystemet vore i hög grad otillfredsställande. Trots att skattebeloppen blivit

innehållna av arbetsgivaren och av denne vederbörligen inlevererade, krediterades de likväl icke enligt någotdera systemet löntagaren med mindre än att denne, sedan han försett de mottagna skattekvittona med uppgift om debetsedelsnummer, inlämnade dem på postantalt och samtidigt uppvisade skattekortet. Ett sådant system innebure ett höggradigt åsidosättande av individens berättigade krav på rättssäkerhet i sitt mellanhavande med statliga myndigheter. En förutsättning för genomförande av den förordade utvidgningen av avdragsrätten borde därför vara, att sådana anordningar träffades, varigenom influtna skattebelopp krediterades den skattskyldige utan att denne behövde vidtaga särskilda åtgärder i detta syfte. Beträffande frågan huruvida hålkortssystemet eller skattemärkessystemet borde tillerkännas företräde, syntes de upplysningar, som lämnats i det vid betänkandet fogade särskilda yttrandet, otvetydigt giva vid handen, att sistnämnda system skulle leda till än sämre resultat än hålkortssystemet, därest avdragsskyldigheten skulle utsträckas i den av de sakkunniga föreslagna omfattningen. Även vid en utvidgning av avdragsskyldigheten i överensstämmelse med vad förbunden och föreningen förordade syntes övervägande skäl tala för hålkortssystemet.

Föreningen skogsarbeten har anfört, att det syntes föreningen angeläget, att man prövade sig fram till sådana anordningar i fråga om uppbörd av skatt, som dels vore mindre arbetskrävande än hålkorts- och skattemärkesystemen, dels medgäve kreditering av inbetald skatt utan att den skattskyldige behövde vidtaga några särskilda åtgärder. Det föreslagna skattekortet vore en välbetänkt anordning, som sannolikt skulle kunna utnyttjas i sådant syfte.

Sveriges arbetsgivareförening för hotell och restauranter har framhållit, att behovet av den skattskyldiges medverkan för skattens kreditering vore en synnerligen stor svaghet. Denna medverkan komme sannolikt ofta att underlåtas och det torde därför vara mycket tvivelaktigt om systemet i praktiken kunde komma att fungera någorlunda tillfredsställande. Med största sannolikhet komme även arbetsgivarna att få mycket besvär med att göra undersökningar och besvara skrivelser i sådana fall, då skattekvitton förkommit eller fel uppstått i det komplicerade redovisnings- och krediteringsförfarandet. För den skattskyldige måste det vidare framstå som mycket främmande, att han gentemot myndigheterna skulle behöva vidtaga särskilda efterhandsåtgärder för att få sig gottskriven redan inbetald skatt. Föreningen vore därför av den uppfattningen, att ett dylikt system om möjligt icke borde införas. I stället borde det ordnas så, att inbetalda skattebelopp såsom nu automatiskt tillgodoräknades den skattskyldige.

Liknande synpunkter ha anförts av *Kooperativa förbundet*.

Överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Uppsala, Kalmar, Göteborgs och Bohus, Älvsborgs, Västernorrlands, Jämtlands och Norrbottens län, Svenska byggnadsindustriförbundet, Svenska väg- och vattenbyggarnas arbetsgivareförbund, Kooperativa förbundet samt Försäkringsanstalterna Folket-Samarbete ha ifrågasatt annat förfarande för inbetalning av skatt än tillämpning av hålkorts- eller skattemärkessystemet.

Överståthållarämbetet har yttrat, att med de av ämbetet ifrågasatta begränsningarna av avdragsskyldighetens omfattning ökade möjligheter föreläge att utfinna ett smidigare och mindre betungande redovisningssystem än vad de sakkunniga föreslagit. Ämbetet åsyftade härmed främst, att någon medverkan från arbetstagarnas sida i allmänhet icke borde erfordras utan att impulsen till krediteringen i stället skulle liksom hittills komma från arbetsgivarna. Att de skattskyldiga kunde äga ett starkt intresse av att bevaka att arbetsgivarna inlevererade innehållna belopp kunde givetvis icke bestridas. Överståthållarämbetet ville emellertid hålla före att de större arbetsgivarnas medverkan i allmänhet icke skulle giva anledning till erinringar. Ämbetet har vidare anfört:

Beträffande det föreslagna redovisningssystemet vill överståthållarämbetet ifrågasätta, huruvida exempelvis icke de skattskyldiga samtidigt med debetsedlarna å preliminär A-skatt kunde erhålla — förutom såsom nu särskilda tabeller — skattekort, försedda med särskilda kartor eller häften med extra skatteanvisningar att av arbetsgivaren ifyllas vid inbetalning av skatt för arbetstagare med inkomst av korttidsanställning, bisysslor och tillfälligt arbete. Därest arbetstagare icke tillhandahölle arbetsgivaren någon skatteanvisning, kunde ett system med kvitton i enlighet med vad nedan sägs komma till användning. En annan tänkbar utväg synes vara, att arbetsgivarna åläggas att vid korttidsanställningar, bisysslor och tillfälligt arbete alltid utfärda kvitto å avdragen skatt på sätt föreslagits i fråga om hålkortssystemet, dock med den skillnaden att arbetsgivaren skulle å kvittot ange den skattskyldiges debetsedelsnummer i enlighet med det för denne utfärdade skattekortet. Redovisning av dessa medel kunde ske på liknande sätt som föreslagits vid hålkortssystemet. Emellertid skulle arbetsgivaren därvid uppgiva debetsedelsnumret. Med hänsyn till att inbetalning av skattemedel, då skattekort ej företes, enligt ämbetets mening bör ske till centrala skattekontot kan ifrågasättas om icke lämpligen all inbetalning av skatt för korttidsanställda m. fl. borde ske till nämnda konto. Då debetsedelsnummer angivits, skulle inbetalningen av posten registreras å hålkort och efter uppbördsårets utgång samtidigt med alla andra liknande inbetalningar krediteras arbetstagaren utan särskild åtgärd från hans sida. Hans medverkan vid detta system skulle sålunda inskränkas till att han finge förete sitt skattekort för arbetsgivaren. Företeddes ej skattekortet, skulle arbetsgivaren vid inbetalning till centrala skattekontot ha att uppgiva, förutom eget namn och adress, den skattskyldiges namn, såvitt möjligt mantalsskrivningsadress och födelsedatum, samt att beloppet avsåge preliminärskatt för den och den tiden. Någon undersökning för beloppets rätta gottskrivande skulle ej ske, utan beloppet skulle exempelvis överföras till skattereklamationskontot för att där kvarstå och först på skattskyldigs

begäran tillgodoföras honom. Dylik begäran torde icke böra tillåtas senare än inom fem år efter inkomståret.

Länsstyrelsen i Uppsala län har förordat ett skattemärkessystem, som icke bygger på den skattskyldiges medverkan för skattens kreditering. Länsstyrelsen har härom anfört:

Redovisningen skall tillgå på så sätt, att arbetsgivaren vid utbetalningen av avlöningen utskriver skattekvitto i tre exemplar medelst blåkopia, varav det första lämnas till arbetstagaren, det andra åsättes skattemärken, motsvarande löneavdragets belopp, varefter det av arbetsgivaren insändes till vederbörande länsstyrelse eller kronokamrerare, medan det tredje exemplaret kvarsitter i skatteboken. Dessa skatteböcker skola tillhandahållas genom statsverkets försorg och finnas tillgängliga hos länsstyrelser, lokala skattemyndigheter samt eventuellt även hos vissa kommunala myndigheter och förtroendemän. De skola vara numrerade på samma sätt som indrivningskvitton med nummer å häfte och varje blad samt av arbetsgivaren vid avhämtandet utkvitteras å särskilda förteckningar, vilka vid årets slut insändas till de lokala skattemyndigheterna för att hos dem förvaras att användas vid reklamationer.

Vid ifyllandet av skattekvittona skall arbetstagaren uppvisa sitt skattekort. Arbetsgivaren överför därifrån samtliga uppgifter, som erfordras för att beloppet skall kunna gottskrivas rätt skattskyldig.

Med detta system vinnes, att arbetstagaren icke behöver svara för att skattebeloppet gottskrives honom samt att arbetsgivaren, i den händelse skattekvittot med skattemärkena icke skulle insändas, lätt kan återfinnas med ledning av numret å arbetstagarens exemplar av skattekvittot.

Länsstyrelsen i Kalmar län har uttalat, att en enklare och för statsverket billigare ehuru måhända icke fullt så effektiv lösning av föreliggande redovisningsproblem vore, att skatten inlevererades till ett centralt skattekonto. Då vederbörande arbetsgivare icke torde komma att ha tillgång till arbetstagarens preliminärdebetsedel — i varje fall icke då det gällde bisysslor — kunde den skattskyldige uppvisa sitt skattekort för arbetsgivaren för anteckning av namn, mantalsskrivningsadress och debetsedelsnummer. Arbetsgivare, som verkställt löneavdrag utan att debetsedel överlämnats, skulle vara skyldig att utfärda och till arbetstagaren överlämna kvitto å det innehållna skattebeloppet. Dessa kvitton borde förvaras av arbetstagaren och av honom användas för kontroll av att han å debetsedeln å slutlig skatt gottskrivits preliminär skatt med rätt belopp. Genom det föreslagna förfaringssättet komme de inlevererade löneavdragens kreditering att ske fullständigt oberoende av varje medverkan från den skattskyldiges sida.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län har yttrat, att om avdragsskyldigheten begränsades på sätt länsstyrelsen föreslagit inbetalningen av skatt skulle kunna ske på samma sätt som för närvarande. Genom att arbetstagaren hade det föreslagna skattekortet att uppvisa för arbetsgivaren torde risken för felkreditering icke behöva bli större än vid hålkorts- eller skattemärkessystemet.

Liknande synpunkter ha anförts av *Kooperativa förbundet*.

Länsstyrelsen i Älvsborgs län har ifrågasatt, huruvida icke skatteinbetalningarna utan debetsedel skulle kunna nedbringas till ett så litet antal, att dessa kunde redovisas såsom hittills till vederbörande länsstyrelses (kronokamrerarens) särskilda skattepostgirokonto. I detta syfte syntes skatt, som innehållits vid utbetalning av ersättning för bisyssla eller tillfälligt arbete, kunna inbetalas medelst skatteanvisningar å duplettdebetsedlar, som av den skattskyldige skulle rekvireras från lokal skattemyndighet och överlämnas till vederbörande arbetsgivare. De till duplettdebetsedlarna hörande skatteanvisningarna borde förses med någon lämplig beteckning för att inbetalningarna skulle kunna upptagas särskilt i postens redovisningar analogt med kupongernas nuvarande redovisning. På så sätt bleve det möjligt att i postens redovisning utläsa, om ett inbetalt löneavdrag härrörde från huvudsyssla eller bisyssla. I stället för genom rekvisition av duplettdebetsedlar skulle erforderliga skatteanvisningar kunna erhållas genom att skattekortet insändes till den lokala skattemyndigheten, som t. ex. medelst gummering försedde kortet med ett antal anvisningar. Skattekortet kunde även från början vara försett med ett antal skatteanvisningar eller också kunde postanstalterna tillhandahålla onummerade lösa skatteanvisningar för avhämtning. Genom det sålunda skisserade förslaget vunnes, att endast ett litet antal poster, där debetsedelsnummer saknades, komme att inflyta till länsstyrelsens (kronokamrerarens) postgirokonto, vilket i allt fall borde finnas kvar. Arbetet med identifiering av sådana kuponger ansåge sig länsstyrelsen kunna bemästra. Vidare framstode länsstyrelsens förslag såsom det enklaste och minst arbetstyngda för såväl arbetsgivare som arbetstagare. Dessutom avveke det i ringa utsträckning från nuvarande redovisningsförfarande.

Ett liknande redovisningssystem har förordats av *länsstyrelsen i Väster-norrlands län*.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har ifrågasatt, huruvida icke genom den föreslagna möjligheten att anskaffa duplettdebetsedlar en tillfredsställande kontroll på att genom löneavdrag innehållen skatt redovisades till statsverket skulle kunna åstadkommas inom ramen för det nuvarande upp-bördssystemet. Länsstyrelsen har härom anført:

Bristerna i nuvarande system i denna del ha huvudsakligen berott på att arbetsgivarna icke kunnat kontrolleras, förrän de avhänt sig debetsedlarna, vilket i regel skett först vid upp-bördsårets utgång. Om postens kvitto i stället för å debetsedeln anbringades å en särskild kontrollkupong, som inom upp-börds månaden skulle av arbetsgivaren tillställas den skattskyldige, hade han själv möjlighet att i nära anslutning till verkställda löneavdrag kontrollera, att skatten verkligen inlevererades till statsverket och i annat fall anmäla förhållandet till den lokala skattemyndigheten. Nuvarande bestämmelser om rätt för arbetsgivare med minst 25 arbetare att inbetala skatt direkt till vederbörande skatteavdelning synes utan större

olägenhet kunna utsträckas till arbetsgivare med ett mindre antal arbetare, förslagsvis 10 stycken. För dylika arbetsgivare skulle skatteavdelningen kunna utfärda kvitton i dubbla exemplar, ett för arbetsgivaren såsom verifikation till hans räkenskaper och ett för arbetstagaren. Övriga arbetsgivare skulle å debetsedeln uppmanas att verkställa anteckningar om verkställda inbetalningar och postens redovisningsnummer. Arbetsgivare, som inbetala löneavdrag på annat sätt än direkt till skatteavdelningen, borde dessutom åläggas verkställa anteckning om sitt namn och sin adress å baksidan av skatteanvisningen, vilket torde vara nödvändigt, då flera mindre poster å samma belopp kunna hava avdragits för inbetalning å skattskyldigs konto under viss uppbördstermin. Genom det här angivna förfarings-sättet synes även gällande bestämmelser om skyldighet för arbetsgivare att verkställa anmälningar till anställningsregistret utan större olägenhet kunna upphävas, då motsvarande uppgifter automatiskt komma att samlas hos skatteavdelningen, varifrån aktuella uppgifter genom förmedling av länsstyrelsens uppbördsavdelning skulle kunna infordras.

Länsstyrelsen i Norrbottens län har uttalat, att arbetsgivare borde åläggas att samtidigt som avdrag för skatt gjordes inbetala skatten till länsstyrelsens (kronokamrerarens) särskilda skattekonto. Härför skulle användas inbetalningskort med två talonger, varå arbetsgivaren skulle anteckna arbetstagarens namn, debetsedelsnummer, skattebeloppet m. m.; arbetsgivaren skulle tillställa arbetstagaren den ena talongen med därå tecknat bevis om inbetalningen. Detta bevis skulle kunna inskränkas till en poststämpel med vederbörande posttjänstemans signatur. Krediteringen skulle då ske utan arbetstagarens medverkan.

Svenska byggnadsindustrieförbundet samt *Svenska väg- och vattenbyggnads arbetsgivareförbundet* ha förordat, att ett nytt centralt konto inrättas för inbetalning av ifrågavarande skattemedel.

Försäkringsanstalterna Folket-Samarbete ha uttalat:

Anledningen till att arbetstagaren enligt förslaget i allmänhet åläggas att själv ombesörja anmälan till postverket om kreditering av källskatteavdraget är ju, att arbetsgivaren i fråga om bisysslor i regel saknar kännedom om det från år till år varierande debetsedelsnumret. Om arbetsgivaren ägde kännedom om detta nummer och man därjämte ansåge sig kunna gentemot arbetsgivaren avstå från den kontrollmöjlighet, som följer av arbetstagarens nyssnämnda anmälan, skulle skattekvittot i stället kunna insändas av arbetsgivaren till uppbördsmyndigheten. Med hänsyn härtill föreslås dispensrätt för Kungl. Maj:t, vilken bl. a. skulle kunna utnyttjas av försäkringsanstalter för livräntetagare.

De sakkunniga påpeka emellertid icke, att arbetsgivare (försäkringsanstalt), som erhållit sådan dispens, måste *varje år* införskaffa uppgift från arbetstagaren (livräntetagaren) om debetsedelsnumret. Detta kräver en avsevärd arbetsmängd och innebär stora felmöjligheter, vilka förstoras genom att man icke av debetsedelsnumret kan se vilket år detta avser.

Båda de alternativa arbetskrävande procedurerna — nämligen antingen arbetstagarnas anmälan till postverket eller arbetsgivarens årliga korrespondens med arbetstagarna om debetsedelsnumret — skulle till största delen bortfalla, om postverket kunde bokföra alla källskatteposter under

ett för varje skattskyldig *under hela livstiden* gällande nummer. Sedan 1947 existerar ett sådant nummer, *folkbokföringsnumret*. I folkbokförings-sakkunnigas uppdrag ingår att utreda användningen av detta nummer inom olika områden av förvaltningen, bl. a. värnpliktsredovisningen, samt ikraft-trädandet av de t. v. suspenderade bestämmelserna om medborgarkort. Beslut om folkbokföringsnumrets användning i värnpliktsredovisningen har sedermera fattats. Om uppbörds korten registreras efter folkbokföringsnummer skulle det av de sakkunniga föreslagna dispensförfarandet kunna bli huvudregel. Arbetsgivaren hade då endast att *en gång för varje arbetstagare* taga reda på folkbokföringsnumret, för vilket arbetstagaren ändock i olika sammanhang har användning och som genom sin konstruktion är relativt lätt att komma ihåg. Om medborgarkort införs, blir arbetstagaren van vid detta nummer på ett helt annat sätt än han genom de föreslagna, varje år förnyade skatte korten skulle bli med sitt årligen växlande debetsedelsnummer. Åtgärd från arbetstagarens sida skulle endast behöva vidtagas i de relativt sällsynta fall, då kreditering icke verkställts (t. ex. på grund av försummelse från arbetsgivarens sida), något som skattebetalaren kan upptäcka då han debiteras för kvarstående skatt, vilket synes innebära en tillräcklig kontroll av redovisningen. Dublettredovisning, dublettstansning och avstämning hos postverket skulle helt bortfalla.

Även om uppbörds korten icke ännu kunna registreras efter folkbokföringsnummer synes det här beskrivna förfarings sättet kunna tillämpas under förutsättning, att ett centralt register för »översättning» av folkbokföringsnummer till debetsedelsnummer upplägges. Ett sådant register kan tryckas varje år samtidigt med debetsedlarna, vilkas matriser innehålla folkbokföringsnumret. Merarbetet med översättningen torde icke väga tyngre än den av de sakkunniga föreslagna hålkortsavstämningen hos postverket.

Departementschefen.

De av de sakkunniga verkställda undersökningarna utvisa, att kvarstående skatt i betydande utsträckning påförts de skattskyldiga på grund av 1949 års taxering. Störst har den kvarstående skatten varit beträffande jordbrukare och rörelseidkare, men även för löntagarna har nämnda skatt uppgått till betydande belopp. Den kvarstående skatten på grund av 1949 års taxering har emellertid något nedgått i förhållande till den kvarstående skatten enligt 1948 års taxering.

De sakkunniga ha påvisat de olika omständigheter, som i huvudsak förorsakat att kvarstående skatt uppkommit. I anslutning härtill torde jag få erinra om att Kungl. Maj:t förut denna dag beslutat avlåta proposition till riksdagen med förslag om viss höjning av de kommunala ortsavdragen. Därest en sådan höjning genomföres, kommer detta att medverka till att bättre överensstämmelse ernås mellan den preliminära och den slutliga skatten. Vidare torde jag få erinra om att Kungl. Maj:t på min föredragning den 17 mars innevarande år uppdragit åt 1949 års skatteutredning att verkställa fortsatt utredning av frågan om äkta makars beskattning. Vid utredningen skall bl. a. beaktas angelägenheten av att, vilken lösning av denna

fråga som än kommer att förordas, de föreslagna skattereglerna låta sig väl förena med uppbördssystemets avdragsregler. Sistnämnda dag har Kungl. Maj:t därjämte bemyndigat mig att tillkalla tre sakkunniga med uppdrag att inom finansdepartementet biträda med en teknisk revision av kommunalskattelagen m. m. Till protokollet över finansärenden för nämnda dag uttalade jag, att det mål, som åsyftades med ifrågavarande revision, torde kunna angivas såsom en anpassning av beskattningsreglerna till uppbördssystemet. Jag förutskickade även, att det vore min avsikt att sedermera — när resultaten av utredningen förelåge och det sålunda blivit klarlagt i vad mån arbetsuppgifter av enklare beskaffenhet kunde avlastas från taxeringsmyndigheterna — upptaga frågan om en översyn av taxeringsorganisationen i syfte att mera effektivt inrikta denna på kvalificerat taxeringsarbete med därav följande bättre taxeringsresultat.

Av vad sålunda anförts framgår att under den närmaste tiden utredningar komma att verkställas rörande möjligheten att nå fram till enklare skatteregler för att därigenom åstadkomma bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt. Redan innan resultatet av nyssnämnda utredningar föreligger bör emellertid prövas i vad mån partiella förbättringar av uppbördsförfarandet kunna genomföras.

Även om flertalet av de myndigheter och sammanslutningar, som hörts över 1949 års uppbördssakkunnigas förslag, förordat en utbyggnad av uppbördssystemet, ha de likväl ansett att skyldigheten att göra löneavdrag för skatt icke bör utsträckas så långt som de sakkunniga föreslagit. Några myndigheter och sammanslutningar ha ansett att med genomförandet av den föreslagna utbyggnaden borde anstå till dess ytterligare erfarenheter vunnits av verkningarna av uppbördssystemet i dess nuvarande form. I andra yttranden åter har framhållits, att resultatet av de sakkunnigas fortsatta utredning borde avvaktas innan mera väsentliga ändringar i uppbördsförfarandet vidtoges.

I fråga om sättet för redovisningen av preliminär skatt i de fall, då debetsedel icke företetts, har visserligen i flertalet yttranden förordats, att hålkortssystemet skall tillämpas. Ett antal myndigheter och sammanslutningar har emellertid uttalat betänkligheter mot hålkortssystemet eller avvisat användningen såväl av hålkortssystemet som av skattemärkessystemet. Härvid har kritik särskilt riktats mot förslaget, att den innehållna preliminärskatten skall tillgodoräknas de skattskyldiga endast om de insända de erhållna skattekvittona till uppbördsmyndigheten. I några av dessa yttranden ha framförts olika förslag om att preliminärskatten liksom för närvarande automatiskt skall tillgodoföras de skattskyldiga.

Med hänsyn till vad sålunda förekommit vid remissbehandlingen av de sakkunnigas förslag är jag icke beredd att nu taga definitiv ställning till frågan om en utsträckning av avdragsskyldigheten utan vill förorda att denna fråga hänskjutes till de sakkunniga för ytterligare utredning. Under

den fortsatta utredningen böra de sakkunniga ånyo pröva, huruvida det är möjligt att finna en sådan lösning av frågan om redovisning av preliminärskatt, som innehållits utan att debetsedel företetts, att skatten kan automatiskt, d. v. s. utan den skattskyldiges medverkan, tillgodoföras honom. Visar det sig att en tillfredsställande lösning efter denna linje icke kan ernås, böra de sakkunniga undersöka huruvida några förbättringar kunna ske av hålkortssystemet för att så långt sig göra låter tillgodose i yttrandena framförda önskemål.

Däremot anser jag, att vissa andra delar av de sakkunnigas förslag, vilka äro ägnade att medföra en bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt, redan nu böra föreläggas riksdagen. Jag syftar härvid på förslaget om viss omarbetning av skattetabellerna och om uttagande av ränta å kvarstående skatt. I sammanhang härmed bör även upptagas förslaget om procentuellt avdrag å utbetald lön i fall, då arbetstagare icke överlämnat debetsedel å slutlig skatt till arbetsgivaren eller styrkt, att han icke har att erlægga kvarstående skatt. Därest förslaget i sistnämnda del genomföres, torde nämligen en icke oväsentlig arbetslättning uppkomma för arbetsgivare och myndigheter.

Betydande fördelar ur uppbörds- och taxeringssynpunkt skulle vinnas om preliminärskatten framdeles kunde göras definitiv för vissa löntagare. Härvid borde givetvis genom jämkning av preliminärskatten och möjlighet att i särskilda fall åsätta taxering sörjas för att en rättvis beskattning komme till stånd. Huruvida det är möjligt att göra preliminärskatten definitiv är emellertid en fråga, till vilken ställning kan tagas först sedan det nya uppbördssystemet tillämpats så länge att tillräcklig erfarenhet vunnits rörande dess verkningar och sedan de förenämnda utredningarna rörande beskattningen slutförts så att med ledning därav kan bedömas, hur långt det är möjligt att gå i fråga om förenklingar av skattereglerna utan att rättvisesynpunkterna otillbörligt eftersättas.

III. Skattetabellerna.

I 4 § uppbördsförordningen stadgas, att preliminär A-skatt skall, då inkomst av tjänst avser bestämd tidsperiod och uppbäres vid regelbundet återkommande tillfällen, utgå med belopp som angivas i skattetabeller. Kungl. Maj:t fastställer för varje inkomstår sådana tabeller.

Tabellerna skola grundas på följande förutsättningar, nämligen att inkomsten samt civilstånd och barnantal äro oförändrade under inkomståret, att den skattskyldige icke kommer att taxeras för annan inkomst än som i tabellen angives och ej heller för förmögenhet, att vid taxering för inkomsten icke andra avdrag medgivas den skattskyldige än *dels* ortsavdrag *dels* ytterligare ett belopp av tvåhundra kronor, *dels* ock, såvitt angår taxeringen

till statlig inkomstskatt, för kommunala utskylder med belopp, motsvarande för skattekrona och skatteöre det belopp, som enligt vad nedan sägs legat till grund vid uträknandet av de i vederbörlig tabell angivna utskylderna.

För envar av de i kommunalskattelagen angivna fem ortsgrupperna skola upprättas särskilda tabeller, angivande den preliminära skatten under förutsättning att statlig inkomstskatt beräknas med tillämpning av det procenttal av grundbeloppet, som bestämts för inkomståret, samt att det sammanlagda beloppet av kommunal inkomstskatt, landstingsmedel och tingshusmedel beräknas för skattekrona och skatteöre till vissa i hela krontal bestämda belopp, vilka av Kungl. Maj:t fastställas för varje inkomstår.

De skattetabeller, som gälla för inkomståret 1950, angiva preliminär skatt för olika inkomstbelopp, beräknade för vecka, tio dagar, halvmånad (två veckor) och månad. I särskilda kolumner upptagas skattebelopp för följande grupper av skattskyldiga, nämligen

- 1) inkomsttagare, som är ogift, utan barn;
- 2) gift, med maken sammanlevande manlig inkomsttagare, utan barn;
- 3) gift, med maken sammanlevande manlig inkomsttagare, med ett barn;
- 4—10) gift, med maken sammanlevande manlig inkomsttagare, med två, tre etc. till och med åtta barn, därvid i tabellen för inkomsttagare med åtta barn upptagen preliminär skatt skall avse även inkomsttagare, som här avses, med flera än åtta barn;
- 11) gift, med maken sammanlevande kvinna, som har egen inkomst och vilkens make jämväl uppbär inkomst;
- 12) inkomsttagare, som är ogift, med ett barn;
- 13—19) inkomsttagare, som är ogift, med två, tre etc. till och med åtta barn, därvid i tabellen för inkomsttagare med åtta barn upptagen preliminär skatt skall avse även inkomsttagare, som här avses, med flera än åtta barn.

De sakkunniga.

De sakkunniga ha framhållit, att skattebeloppen — i hela krontal — i skattetabellerna angåves för vissa inkomstlägen med en undre och en övre gräns. Då skattebeloppen hänförde sig till medelinkomsten inom dessa intervaller, bleve skatteuttaget något för högt, om inkomsten understeg nämnda medelinkomst, men något för lågt i motsatt fall. Om i skattebeloppet inginge öretal, jämkades beloppet nedåt till närmast lägre hela antal kronor. Det förenämnda 200-kronorsavdraget torde i viss utsträckning i orter med längre avstånd mellan bostäder och arbetsplatser och i högre inkomstlägen ha motsvarat eller understigit vid taxering medgivna avdrag för inkomstens förvärvande, för folkpensionsavgift och för försäkringsavgifter. För den stora mängden arbetstagare hade verkställda undersökningar givit vid handen, att avdraget vore för stort vid jämförelse med de avdrag, som kunde komma i fråga vid taxeringen.

För att ernå ett högre uttag av preliminär skatt och sålunda minska den kvarstående skatten ha de sakkunniga föreslagit, att skattebeloppen för de olika inkomstintervallerna skola angivas efter den skatt, som utgår för inkomst vid intervallernas övre gräns, att skattebeloppen i tabellerna i regel skola avrundas uppåt samt att 200-kronorsavdraget skall uteslutas.

De sakkunniga ha vidare uttalat, att de skattebelopp, som vore upptagna i den för gift kvinna med egen inkomst avsedda kolumnen 11 i skattetabellerna, uträknats med beaktande av det särskilda, förvärvsarbetande gift kvinna medgivna avdraget. Däremot hade varken för henne eller för mannen hänsyn kunnat tagas till den ytterligare skatt, som skulle utgå på grund av progressionen vid sambeskattningen. Härtill komme, att mannen vid den preliminära beskattningen tillgodoräknats makarnas hela ortsavdrag; på grund härav bleve den preliminära skatten ännu lägre för honom.

Frågan om en effektivare uppörd av preliminär skatt för äkta makar med inkomst av tjänst ägde samband med de spörsmål, som sambeskattnings-sakkunniga och ortsavdragskommittén behandlat i sina nyligen avlämnade betänkanden. Uppördssakkunniga hade därför icke i nu förevarande sammanhang kunnat framlägga något slutligt förslag till lösning av denna fråga. För att tills vidare undanröja de mest påtagliga bristerna beträffande äkta makars preliminära beskattning borde dock vissa åtgärder vidtagas. Härvid kunde tänkas antingen att skattebeloppen i skattetabellernas kolumn 11 omarbetades med hänsynstagande till en viss beräknad medelinkomst hos mannen, förslagsvis 6 000 kronor för år, eller att en återgång skedde till tidigare förhållande, då för gift kvinna med egen inkomst tillämpades samma kolumn som för ogift inkomsttagare utan barn. Båda förslagen gäve ett bättre skatteuttag för hustrun än en tillämpning av nuvarande kolumn 11. Det först nämnda alternativet torde giva det bästa resultatet och de sakkunniga förordade därför detta.

Därest man ville ernå ett bättre skatteuttag även för mannen, vore den utvägen tänkbar att tablåer upprättades, vilka utvisade makarnas skatt i procent av inkomsten vid olika inkomstlagen för envar av makarna. Dessa tablåer syntes emellertid närmast vara lämpliga att användas av de lokala skattemyndigheterna vid jämkning av skatten.

De sakkunniga ha icke i detta sammanhang tagit ställning till frågorna om att upprätta skattetabeller även för kommunala utdebiteringar i öretal samt om att åvägabringa bättre överensstämmelse mellan avdragen för kommunalskatt vid preliminärbeskattningen och vid taxeringen. (Betänkandet s. 68—72.)

Yttranden.

Den föreslagna omarbetningen av skattetabellerna har i flertalet yttranden tillstyrkts eller lämnats utan erinran.

Riksräkenskapsverket har ifrågasatt, om icke de föreslagna ändringarna tillsammans komma att giva en kraftigare effekt än som vore erforderligt. För en inkomsttagare, som hade en årsinkomst på 8 000 à 10 000 kronor — motsvarande en slutlig skatt på 1 000 à 1 500 kronor — och som fullt utnyttjade ett 200-kronorsavdrag vid taxeringen, syntes tabellerna i sin föreslagna konstruktion kunna åstadkomma ett överavdrag på i vissa fall bortåt 200 kronor. Med hänsyn härtill ville riksräkenskapsverket förorda, att det närmare övervägdes, om tabellernas skattebelopp behövde justeras uppåt i den utsträckning som föreslagits, och att, om så befunnos ej vara fallet, det nuvarande 200-kronorsavdraget bibehålles.

Kronokamreraren i Örebro har yttrat, att intervallerna i skatttabellerna mellan inkomstbeloppens övre och undre gräns borde göras mindre. För inkomst, understigande 12 000 kronor, borde intervallerna aldrig överstiga 9 kronor 99 öre. Ett säkrare skatteutfall skulle härigenom vinnas.

I fråga om förslaget att avskaffa 200-kronorsavdraget har *kammarrätten* anfört, att kammarrätten ställde sig tveksam beträffande frågan om nämnda avdrag helt skulle uteslutas, enär det i vissa fall motsvarade eller rent av understeg vid taxering medgivna avdrag för de utgifter, varom här vore fråga. Om avdraget å andra sidan vore för högt beträffande ett stort antal arbetstagare, förefölle den lämpligaste lösningen ligga däri, att avdraget nedsattes i stället för att helt avskaffas.

Tjänstemännens centralorganisation har ifrågasatt lämpligheten av att avskaffa 200-kronorsavdraget, enär detta skulle leda till att många skattskyldiga, som helt utnyttjade detta avdrag, skulle få en för hög preliminär skatt.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har föreslagit, att ifrågavarande avdrag nedsattes till 100 kronor.

I fråga om den preliminära beskattningen av äkta makar har *länsstyrelsen i Kristianstads län* förordat de sakkunnigas förslag, att tablåer skola utarbetas, efter vilka lokal skattemyndighet skall kunna bestämma, att preliminär A-skatt för sambeskattad make skall utgå med viss procent. Länsstyrelsen har vidare uttalat, att de skattskyldiga även genom energisk propaganda borde upplysas om den utväg, som sålunda stode dem till buds att genom hänvändelse till lokal skattemyndighet få sin preliminära skatt uttagen på sådant sätt, att kvarstående skatt undvekes. Även *länsstyrelsen i Kalmar län* har framhållit angelägenheten av att dylika tabeller utarbetas.

Länsstyrelsen i Östergötlands län har yttrat, att förslaget i denna del icke

föranledde annan erinran än att den beräknade medelinkomsten hos mannen, 6 000 kronor, förefölle väl låg.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län har uttalat, att kolumn 11 borde omarbetas på förslaget sätt samt att ytterligare en kolumn för gift kvinna borde införas, där hänsyn toges till en medelinkomst hos mannen å förslagsvis 10 000 kronor. Tabellutrymme härför kunde vinnas om antalet barnkolumner inskränktes.

Länsstyrelsen i Västerbottens län har ifrågasatt, om icke även andra åtgärder än den föreslagna kunde företagas. En för hög preliminär skatt kunde vara lika olycklig som en alltför låg. Det syntes möjligt att utarbeta ett betydligt mer differentierat tabellmaterial för äkta make med hänsyn tagen till andra makens inkomst.

I ett par yttranden ha förslagits åtgärder för att vinna ett bättre skatteuttag även för mannen, då båda makarna ha inkomster.

Sålunda har länsstyrelsen i Kalmar län ifrågasatt om icke mannen, då hustrun hade inkomst, kunde hänföras till en lägre kolumn i skattetabellen än som eljest borde tillkomma honom, d. v. s. till kolumn 1, då makarna icke hade något barn, till kolumn 2 då makarna vore berättigade till avdrag för ett barn o. s. v. Vidare borde vid debiteringen av slutlig och kvarstående skatt överskjutande preliminär skatt för den ena maken kunna i förekommande fall få avräknas å den andra makens kvarstående skatt. Till stöd härför åberopades det avräkningsförfarande som enligt 52 § 1 mom. kommunalskattelagen finge ske.

Riksräkenskapsverket har yttrat:

Den föreslagna omarbetningen av skattetabellernas kolumn för gift kvinna med egen inkomst innebär ett avgjort framsteg. Någon lika effektiv metod ha de sakkunniga icke anvisat för att beakta sambeskattningsverkningsar för sådan gift kvinnas man. Riksräkenskapsverket vill här peka på möjligheten att beräkna skattebeloppen i hustruns tabellkolumn på sådant sätt, att de inkludera även mannens skattehöjning. Detta borde i sin tur föra med sig, att i förekommande fall den ena makens kvarstående skatt skulle kunna kvittas mot den andras överskjutande preliminärskatt, något som riksräkenskapsverket för övrigt redan tidigare förordat. Den sålunda skisserade metoden kan måhända synas radikal. Den i normala fall faktiskt bestående ekonomiska gemenskapen i äktenskapen bör dock kunna göra den försvarlig. Det borde självfallet stå makarna fritt att efter anmälan få skatten jämkad till rätt fördelning. Då en sådan jämkning i regel icke skulle minska det sammanlagda avdraget, är det väl emellertid föga troligt, att jämkningarna skulle bli särskilt många.

Några myndigheter och sammanslutningar ha avstyrkt den föreslagna omarbetningen av kolumn 11 eller förordat användning av kolumn 1, då löneavdrag skall göras för gift kvinna.

Länsstyrelsen i Kronobergs län har uttalat, att den föreslagna omarbetningen av kolumn 11 för gift kvinna med egen inkomst måhända borde anstå till dess beslut fattats beträffande beskattningen av äkta makar.

Tjänstemännens centralorganisation har anfört, att de sakkunnigas förslag om omarbetning av kolumn 11 syntes diskutabelt. Organisationen vore närmast böjd för att tillstyrka, att kolumn 11 bibehölles oförändrad i avvaktan på beslut beträffande beskattningen av äkta makar. Om ett uppskov ansåges olämpligt, syntes det böra övervägas, om icke kolumn 1 för ogift person utan barn lämpligen kunde användas även för gift kvinna i avvaktan på den slutgiltiga lösningen av förenämnda beskattningsfråga.

Länsstyrelsen i Älvsborgs län har förordat, att löneavdrag för gift kvinna tills vidare göres enligt kolumn 1 i avvaktan på avgörandet av frågan om äkta makars beskattning.

Föreningen Sveriges kronokamrerare har anfört, att föreningen icke vore fullt övertygad om att den föreslagna omarbetningen av kolumn 11 komme att för gift kvinna medföra mera rättvisande resultat än hittillsvarande kolumn 1. Sistnämnda kolumn hade enligt erfarenheten givit ett ganska gott resultat, särskilt vad beträffade sådan hustru med pension, som icke ägde åtnjuta avdraget för gift kvinna. En tillfredsställande utformning av tabellavdragen för äkta makar kunde emellertid icke ernås utan en radikal förändring av beskattningsreglerna.

Departementschefen.

Såsom de sakkunniga framhållit torde de i de nuvarande skattetabellerna upptagna skattebeloppen i ett stort antal fall vara något för låga i förhållande till den slutliga skatten. Därest i enlighet med de sakkunnigas förslag skattebeloppen i skattetabellerna för de olika inkomstintervallerna angivas efter den skatt, som utgår för inkomst vid intervallernas övre gräns, och skattebeloppen vid öretal regelmässigt avrundas uppåt till närmast högre hela krontal samt 200-kronorsavdraget uteslutes, kommer högre preliminär skatt att uttagas och ett i stort sett riktigare skatteuttag att ernås. Såsom framgår av tabell 4 i de sakkunnigas betänkande motsvarar den av nyssnämnda åtgärder föranledda ökningen av preliminärskatten i en kommun i ortsgrupp III med en sammanlagd kommunal utdebitering å 10 kronor för ogift person med årsinkomst å ca 6 000 kronor högst ungefär 100 kronor för år samt för gift person med samma årsinkomst högst ungefär 85 kronor för år. I en kommun i ortsgrupp V med en sammanlagd kommunal utdebitering å 8 kronor utgör ökningen av preliminärskatten för ogift person med årsinkomst å ca 20 000 kronor högst ungefär 200 kronor för år samt för gift person med samma årsinkomst högst ungefär 180 kronor för år. Det är således fråga om relativt obetydliga belopp. De hittillsvarande erfarenheterna av det nya uppbördssystemet ha givit vid handen, att det ur de skattskyldigas synpunkt är bättre att uttaga en något för hög preliminär

skatt med återbetalning som följd än att uttaga en något för låg preliminär skatt, varav föranledes kvarstående skatt. Det bör emellertid härvid understrykas, att det sagda äger giltighet endast under förutsättning att den för mycket uttagna preliminärskatten uppgår till mindre belopp.

Med hänsyn till vad sålunda anförts förordar jag att skattebeloppen i skattetabellerna höjas i enlighet med de sakkunnigas nyss återgivna förslag.

Då äkta makar sambeskattas, möta stora svårigheter att i skattetabellerna angiva skattebelopp, som nära ansluta sig till den med hänsyn till skatteprogressionen för makarnas sammanlagda inkomst uträknade slutliga skatten. I avvaktan på den definitiva lösningen av frågan om äkta makars beskattning torde emellertid vissa åtgärder böra vidtagas för att ernå ett riktigare skatteuttag för äkta makar än det som för närvarande erhålles. De sakkunniga ha, såvitt angår gift kvinna med egen inkomst, övervägt två alternativ i berörda hänseende. Det ena, vilket förordas av de sakkunniga, innebär att skattebeloppen i nuvarande kolumn 11 i skattetabellerna uträknas under antagande att mannen har viss inkomst, förslagsvis 6 000 kronor för år. Det andra alternativet innebär, att kolumn 1 i tabellerna, som avser ogift person utan barn, tillämpas även för gift kvinna.

Såsom framgår av en vid statsrådsprotokollet för denna dag såsom *bilaga* fogad tabell medför det av de sakkunniga förordade alternativet med en antagen årsinkomst för mannen å 6 000 kronor vid lägre inkomster ett bättre skatteuttag än tillämpningen av nuvarande kolumn 11 eller det andra av de sakkunniga övervägda alternativet med användning av kolumn 1. Ligger mannens inkomst i verkligheten lägre än 6 000 kronor är dock skillnaden mellan de båda av de sakkunniga framlagda alternativen relativt obetydlig. Vid medelstora och högre hustruinkomster, i vilka fall även mannens inkomst som regel torde överstiga 6 000 kronor, giver kolumn 1 i stort sett ett bättre resultat. Med hänsyn härtill synes en tillämpning av kolumn 1 för hustrun vara att föredraga. Användes kolumn 1 kommer arbetet med att upprätta tabellerna att avsevärt förenklas.

På grund härav finner jag mig böra förorda att för gift kvinna med egen inkomst skall tillämpas kolumn 1 i skattetabellerna.

För att ernå ett bättre skatteuttag även för mannen torde, såsom de sakkunniga föreslagit, centralt böra upprättas särskilda tablåer, vilka för ett antal olika inkomstlägen utvisa skatten i procent av inkomsten för vardera maken. Dessa tablåer, som böra tillhandahållas de lokala skattemyndigheterna, böra tjäna till ledning vid jämkning av preliminär skatt för äkta makar samt vid meddelande av upplysning åt makar angående det belopp, varmed de böra begära förhöjt löneavdrag för att ernå ett riktigare skatteuttag.

IV. Särskild ränta å kvarstående skatt.

Har skattskyldig inkomst utöver lön från den huvudsakliga arbetsanställningen eller har han enbart annan inkomst än sådan lön, beror det för närvarande på hans egen medverkan om överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt ernås. Denna medverkan kan ske därigenom att den skattskyldige avlämnar preliminär självdeklaration eller ansökan om jämkning, om han har att erlægga preliminär B- eller C-skatt. Vidare kan den skattskyldiges medverkan ske genom begäran om förhöjt löneavdrag, därest han har att erlægga preliminär A-skatt, ävensom genom inbetalning av ytterligare preliminär skatt inom viss tid efter utgången av uppberds-terminen i januari månad året efter inkomståret.

Preliminär B-skatt skall principiellt beräknas så att den så nära som möjligt motsvarar beloppet av de skatter, som kunna antagas bli påförda den skattskyldige efter verkställd taxering. B-skatten skall i första hand beräknas med ledning av den till statlig och kommunal inkomstskatt taxerade inkomst och den beskattningsbara förmögenhet, varom beskattningsnämnd fattat beslut senast den 10 oktober året näst före inkomståret. Om sådan taxering saknas eller det med sannolikhet kan antagas, att den vid den årliga taxeringen året näst efter inkomståret taxerade inkomsten kommer att avvika från motsvarande inkomst vid den årliga taxeringen året näst före inkomståret med minst en femtedel av sistnämnda inkomst — dock minst 600 kronor — skall dock skatten beräknas enligt preliminär taxering. Därest särskilda omständigheter därtill föranleda, må B-skatten beräknas enligt sådan taxering även i andra fall än nyss sagts.

Den preliminära taxeringen skall som regel åsättas med ledning av preliminär självdeklaration. Skattskyldig, som har att utgöra preliminär B-skatt, är under förut angivna förutsättningar skyldig att utan anmaning avgiva sådan deklaration. Denna skall avlämnas senast den 1 december under året näst före inkomståret eller, om den skattskyldige då icke äger kännedom om att han kommer att uppbara inkomst, varför skattskyldighet föreligger, senast 14 dagar efter det han vunnit sådan kännedom.

För beräkningen av den preliminära C-skatten gälla liknande bestämmelser.

Om den preliminära skatten kan antagas komma att avvika från den påräkneliga slutliga skatten, kan den skattskyldige under löpande inkomstår få den preliminära skatten jämkad. Jämkningsen, som verkställs av den lokala skattemyndigheten, avser att bringa den preliminära skatten i så nära överensstämmelse med den slutliga skatten som möjligt. Beror den påräkneliga avvikelserna mellan preliminär och slutlig skatt på bl. a. ändrad inkomst, skall — där icke särskilda omständigheter till annat föranleda —

jämkning icke äga rum, såvida icke ändringen av den preliminära skatten skulle uppgå till minst en femtedel av det förut beräknade skattebeloppet, dock minst 25 kronor. Någon skyldighet för den skattskyldige att begära jämkning föreligger icke.

Innebär jämkningsbeslutet, att preliminär skatt icke vidare skall utgå under inkomståret, och har den skattskyldige inbetalt preliminär skatt med belopp, som beräknas överskjuta motsvarande slutliga skatt med minst en femtedel, dock minst 25 kronor, skall det överskjutande beloppet efter beslut av den lokala skattemyndigheten återbetalas utan avvaktan på debitering av den slutliga skatten. Under särskilda omständigheter må återbetalning ske även i andra fall. Beslut om återbetalning må fattas jämväl under året näst efter inkomståret, därest ansökan därom inkommer före utgången av april månad.

Enligt kungörelsen den 4 februari 1949 (nr 30) ha de skattskyldiga möjlighet att inbetala ytterligare preliminär skatt för ett inkomstår under tiden efter uppbördssterminen i januari månad påföljande år, dock senast före utgången av februari månad sistnämnda år.

De sakkunniga.

De sakkunniga ha yttrat, att hittills kvarstående skatt till mera betydande belopp framför allt påförts jordbrukare, rörelseidkare och andra, som erlagt debiterad skatt, men även löntagare med bisysslor m. m. och sambeskattade äkta makar hade haft att erlægga kvarstående skatt till större belopp. Åtskilliga skattskyldiga torde härvid medvetet ha underlåtit att vidtaga åtgärder i syfte att erlægga en mot de verkliga inkomsterna svarande preliminärskatt för att på så sätt komma i åtnjutande av en räntefri skattecredit. Såvitt anginge skattskyldiga med inkomst enbart av tjänst, medförde de sakkunnigas förslag om avdrag för preliminär skatt även å inkomster av korttidsanställningar, bisysslor och tillfälligt arbete, att möjligheten till räntefri skattecredit väsentligt begränsades. I fråga om övriga skattskyldiga måste man fortfarande lita till deras egen medverkan. För att ernå ett bättre uppbördsresultat för de senares del borde möjligheten att inbetala preliminär skatt efter uppbördsårets utgång ökas samt sådana åtgärder vidtagas, att de skattskyldiga funne det förenligt med sina intressen att medverka till ett riktigt skatteuttag. Då skatten av arbetstagarna tvångsvis uttoges i samband med inkomstförvärvet, syntes det icke försvarligt att medgiva jordbrukare, rörelseidkare och andra möjlighet att utnyttja en lång skattecredit utan påföljd. Lämpligast syntes vara att föreskriva viss ränta som påföljd vid utnyttjande av skattecredit.

Då för rörelseidkarna resultatet av rörelsen ofta icke föreligger förrän efter februari månads utgång ha de sakkunniga föreslagit, att inbetalning av ytterligare preliminär skatt efter uppbördsårets utgång skall få äga rum intill utgången av nästkommande april månad. I samband därmed ha

de sakkunniga ifrågasatt, om det icke vore lämpligt att låta utarbета en enkel tabell efter vilken den skattskyldige skulle kunna beräkna den ungefärliga skatt, som komme att utgå för den i självdeklarationen uppgivna taxerade inkomsten. Tabellen borde i så fall fogas till varje debetsedel å preliminär skatt för att vara den skattskyldige till ledning vid eventuell inbetalning av ytterligare preliminär skatt. De skattskyldiga borde även kunna vända sig till lokal skattemyndighet för att erhålla uppgift om den slutliga skatt, som komme att utgå på en uppgiven taxerad inkomst.

Vidare ha de sakkunniga förordnat, att om den kvarstående skatten utgör minst en femtedel av den slutliga skatten, ränta med 6 procent, beräknad för en tid av ett år, skall till statsverket utgå å den kvarstående skatten, i den mån denna överstiger 300 kronor. Det belopp, varå ränta sålunda skall beräknas, skall avrundas till närmast lägre hundratal kronor. Skulle sedermera den kvarstående skatten nedgå på grund av beslut antingen av beskattningsmyndighet om sänkt taxering eller av lokal skattemyndighet eller länsstyrelse rörande sänkt debitering, skall utan särskild ansökan omräkning av räntan verkställas med ledning av nämnda beslut. Om på grund av beslut om höjd taxering eller debitering tillkommande skatt skulle påföras, skall däremot ränta icke utgå eller, om ränta redan påförts vid debitering av kvarstående skatt, icke höjas. Länsstyrelsen skall i undantagsfall efter ansökan av den skattskyldige kunna helt eller delvis befria honom från att erlagga den påförda räntan. Sådan befrielse skall kunna komma i fråga, då anledningen till att kvarstående skatt påförts är att söka i förhållanden, som den skattskyldige ej kunnat råda över, t. ex. att arbetsgivaren felaktigt uträknat den skattskyldiges preliminära skatt. För att ernå ensartad praxis i berörda avseende böra länsstyrelserna i tveksamma fall inhämta yttrande från centrala uppbördsnämnden.

Enligt de sakkunnigas förslag skall räntan, åtminstone tills vidare, debiteras och uppbäras i samband med den kvarstående skatten. Vad som i uppbördsförordningen stadgas angående kvarstående skatt skall äga motsvarande tillämpning beträffande ifrågavarande ränta. Vid restitution av sådan ränta skall dock icke å denna utgå ränta enligt 90 § uppbördsförordningen. De sakkunniga ha ansett den föreslagna räntan böra vara avdragsgill vid taxering.

Frågan om räntegottgörelse å belopp, varmed erlagd preliminär skatt överskjuter den slutliga skatten, ha de sakkunniga förklarat sig ämna upptaga till behandling senare under utredningsarbetet. (Betänkandet s. 72—78).

Yttranden.

Förslaget att ränta skall uttagas å kvarstående skatt har i huvudsak tillstyrkts eller lämnats utan erinran av ett stort antal myndigheter och sammanslutningar. Bland dessa märkas *statskontoret, länsstyrelserna i Södermanlands, Östergötlands, Jönköpings, Krono-*

bergs, Kalmar, Hallands, Älvsborgs, Värmlands, Örebro, Västernorrlands och Norrbottens län samt Landsorganisationen i Sverige.

Landsorganisationen i Sverige har framhållit, att det vore påtagligt att källskattesystemet, som avsåge att medföra en omedelbar sammankoppling mellan inkomstens förvärvande och skattebetalningen, kommit att få denna innebörd i huvudsak endast för löntagarna. Den eftersläpning av skattebetalningarna på i medeltal närmare två år i förhållande till inkomstförvärvet, som tidigare gällde, hade däremot snarast blivit än mera markerad för jordbrukare och rörelseidkare. I varje fall gällde vid stigande inkomst att denna först med nyss angiven eftersläpning behövde föranleda ökning av skatteinbetalningarna medan däremot sänkt inkomst omedelbart kunde föranleda sänkning av skattebetalningarna. Av de reformer i uppördssystemet, som nu ställts under diskussion, syntes därför den mest angelägna vara införandet av ränta på större kvarskattebelopp för de kategorier, som nu kunde skaffa sig räntefria lån av staten genom att avsiktligt underlåta att erlagga riktiga källskattebelopp.

Länsstyrelsen i Kalmar län har uttalat, att förslaget i denna del vore synnerligen välbetänkt. Av samtliga de sakkunnigas förslag i syfte att nedbringa storleken av de kvarstående skatterna vore detta otvivelaktigt det mest effektiva. *Länsstyrelsen i Hallands län* har givit uttryck åt liknande synpunkter.

Länsstyrelsen i Kronobergs län har funnit det angeläget, att det skärpta uttaget av preliminär skatt hos löntagarna kompletterades med en effektiv åtgärd i syfte att förhindra övriga skattskyldiga att utnyttja en lång skatte-kredit. *Länsstyrelsen i Värmlands län* har framhållit, att intet talade emot att skattekrediten framgent kunde få ännu större omfattning än för närvarande vore fallet.

Länsstyrelsen i Östergötlands län har yttrat, att förslaget torde vara ägnat att förmå framför allt skattskyldiga med preliminär B-skatt att medverka till en nedpressning av de kvarstående skatternas storlek.

I vissa yttranden ha uttalats betänkligheter i anledning av förslaget.

Länsstyrelsen i Malmöhus län har uttalat, att förslaget om ränta å kvarstående skatt överstigande visst belopp otvivelaktigt vore ett verksamt medel för att nedbringa de kvarstående skatterna. Emellertid torde det för många skattskyldiga bli svårt att bedöma, om risk föreläge för räntebetalning. En undersökning härom krävde en fullständig skatteuträkning, och mycket få torde vara i stånd att riktigt göra en sådan. Uttagande av ränta nödvändiggjorde därför otvivelaktigt, att särskilda skattetabeller utarbetades till ledning för de skattskyldiga vid skatteuträkningen. De sakkunniga hade också påpekat lämpligheten härav. Även om dylika tabeller tillhandahölles allmänheten, torde man få räkna med att de lokala skattemyndigheterna

åsamkades ett ej obetydligt arbete med att lämna de skattskyldiga hjälp i denna fråga.

Länsstyrelsen i Kristianstads län har uttalat, att det för en skattskyldig med B-skatt ofta vore förenat med betydande svårigheter att preliminärt beräkna sin blivande taxering. Förslaget komme även att medföra åtskilliga nackdelar av rent administrativ och teknisk art. Så komme t. ex. arbetet med debiteringslängderna att väsentligt försenas och försvåras och vidare torde länsstyrelserna sannolikt bliva hårt betungade med inkommande ansökningar om befrielse från ränta.

Svenska stadsförbundet har yttrat, att vissa anmärkningar kunde riktas mot detaljutformningen av förslaget, bland andra den, att uppbördsverken skulle få en kraftig arbetsbelastning.

Kooperativa förbundet har framhållit, att straffränta knappast vore befogad, då den skattskyldige icke förrän vid en sen tidpunkt finge kännedom om den debiterade slutliga skattens storlek. Å andra sidan torde uppbördssystemets allmänna uppläggning vara sådan, att de skattskyldigas egen medverkan krävdes för att den kvarstående skatten ej skulle bliva för stor. De skattskyldiga borde genom propaganda och annan upplysningsverksamhet, exempelvis de föreslagna tabellerna, beredas möjlighet att tillvarata sitt intresse att undvika räntepåföring.

Länsstyrelsen i Gävleborgs län har anfört, att länsstyrelsen av principiella skäl hyste tvekan inför förslaget. Länsstyrelsen kände sig ej heller övertygad om att man med denna straffränta i större omfattning skulle uppnå vad man önskade framtinga, nämligen en medverkan från de skattskyldigas sida till en nedgång av den kvarstående skatten. Å andra sidan måste dock erkännas att i de fall, som här avsåges, knappast någon annan möjlighet stode till buds att åstadkomma ett närmande av preliminärskatten till den slutliga skatten. Om straffränta stipulerades syntes likväl nödvändigt att införa en bestämmelse om räntegottgörelse till personer, som erlagt för hög preliminärskatt.

I några yttranden har förslaget tillstyrkts endast under vissa förutsättningar.

Sveriges köpmannaförbund, *Sveriges hantverks- och småindustriorganisation*, *Sveriges grossistförbund* samt *Handelns arbetsgivareorganisation* ha tillstyrkt förslaget under förutsättning, att preliminär skatt finge inbetalas före utgången av april månad samt att räntegottgörelse erhöles för överskjutande skatt för ett lägsta belopp av 400 kronor.

Svenska bankföreningen, *Sveriges industriförbund* och *Svenska försäkringsbolags riksförbund* ha framhållit, att det icke blott ur det allmännas utan även ur företagsekonomisk synpunkt vore en angelägenhet av största vikt att företagen icke häftade för eftersläpande skatter, belöpande på tidigare intjänade vinster. De kvarstående skatterna borde i största ut-

sträckning nedbringas; räntepåföring vore ett av de medel, som borde komma till användning för att vinna detta syfte. De sakkunnigas förslag i den form det av dem framlagts kunde dock ej biträdas. Sammanslutningarna ha vidare anfört:

Genom ett förfarande, anordnat i huvudsaklig överensstämmelse med vad nedan angives, torde de kvarstående skatterna i icke ringa utsträckning kunna nedbringas: Åt taxeringsnämndens ordförande eller en ledamot av nämnden eller en hos nämnden anställd tjänsteman, i de fall då sådan finnes, uppdrages att, sedan självdeklarationerna inkommit till nämnden, omedelbart underkasta dessa granskning för att konstatera, vilka skattskyldiga, som ha att erlægga kvarstående skatt till mera betydande belopp, överstigande $\frac{1}{5}$ av den slutliga skatten. Granskningen baseras allenast på de i deklarationen uppgivna slutsummorna för inkomst och däri lämnad uppgift om erlagd preliminär skatt. Med ledning av en sådan tabell, som av de sakkunniga förutsättes skola upprättas, torde denna granskning kunna verkställas av tämligen okvalificerad personal. I förekommande fall ifylles en för ändamålet upprättad blankett, som lämpligen synes böra undertecknas av taxeringsnämndsordföranden, vari den skattskyldige erhåller meddelande om ungefärlig slutlig och kvarstående skatt enligt de i deklarationen lämnade uppgifterna samt anmodas att av den kvarstående skatten erlægga visst angivet belopp, utgörande den ungefärliga kvarstående skatten minskad med förslagsvis 300 kronor, senast å viss dag, icke infallande tidigare än en månad efter den, då han erhållit meddelandet, vid äventyr att ränta efter 6 procent eljest kommer att debiteras å ogulden kvarstående skatt under viss tidsperiod.

I några yttranden har ifrågasatts huruvida icke räntepåföljden borde begränsas att avse viss grupp skattskyldiga.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län har uttalat, att förslaget med all säkerhet skulle föranleda mycken irritation och dessutom extra arbete. Ränta borde därför icke ifrågakomma annat än i sådana fall, där ansvaret för att den preliminära skatten krediterats med för lågt belopp till övervägande del åvilade den skattskyldige själv. Detta kunde knappast sägas vara fallet med personer påförda A-skatt, beträffande vilka differenserna som regel berodde på någon teknisk brist i systemet. Skattskyldig som påförts B-skatt borde däremot i regel senast i april månad året efter inkomståret veta hur stor hans inkomst varit och då kunna leverera in återstående belopp. Underlåte han detta, borde man kunna presumera, att avsikten varit att få skattekredit. Länsstyrelsen tillstyrkte i enlighet härmed, att ränta å skatt påfördes, dock endast där den skattskyldige haft att erlægga preliminär B-skatt.

Länsstyrelserna i Blekinge och Skaraborgs län samt Sveriges häreder och församlingar ha givit uttryck åt liknande synpunkter.

I några yttranden har hävdats att förslaget icke för närvarande borde upptagas till prövning.

Länsstyrelsen i Kopparbergs län har framhållit, att förslaget borde få

anstå till dess beslut samtidigt kunde fattas om räntegottgörelse å för mycket inbetald skatt. Därest ränta å kvarstående skatt ansåges böra påföras för att stimulera till inbetalning av större skattebelopp i önskvärd omfattning, syntes konsekvensen fordra räntegottgörelse även åt motsatta hållet. Med hänsyn till att för mycket inbetald skatt i regel uppginge till mindre belopp, skulle en sådan ordning icke medföra några mera betydande utgifter för statsverket.

Länsstyrelsen i Uppsala län har anfört:

Länsstyrelsen får till en början ifrågasätta huruvida någon verklig rättsgrund finnes för en dylik ingripande åtgärd, som för den stora skattskyldiga allmänheten säkerligen skulle komma att kännas såsom en ytterligare tyngd på en redan förut stor skattebörd. Det bör därvid bemärkas, att preliminärskatten som känt i grunden endast är en förskottsskatt samt att någon fix förfalldag, som kan bilda utgångspunkt för ränteberäkningen, svårigen kan påvisas. Härtill kommer — vad för länsstyrelsen ter sig kanske viktigast —, att den slutliga skattens storlek i förhållande till den preliminära ofta är beroende av omständigheter som icke äro föranledda av den skattskyldige eller kunna läggas honom till last, såsom olika tolkning av skatteförfattningarna — en grundförbättring har uppfattats såsom reparation för att taga ett exempel — varav taxeringsnämnden funnit anledning verkställa en höjning i taxeringen med påföljd, att den slutliga skattsedeln uppvisat ett vida högre skattebelopp än den preliminära. Att en dylik taxeringsåtgärd bör medföra, att den skattskyldige ytterligare skall påföras ett belopp motsvarande årsräntan å skillnaden mellan den kvarstående skatten och 300 kronor lär icke kunna motiveras. Det uppgives härjämte i betänkandet, att ränta icke skall påföras, om höjningen verkställs av prövningsnämnden. Rantepåföringen kommer sålunda att i många fall bero av en ren tillfällighet, om höjningen skett i under- eller överinstans. Den bliver sålunda icke likformig samt befördrar därmed ej heller rättvisa vid beskattningen, vilket för länsstyrelsen framstår såsom en särskild anledning att avstyrka förslaget.

Är således den juridiska grunden för rantepåföringen i och för sig svag, framstår förslagets mindre goda motivering än mer, om man betänker det förhållandet, att de skattskyldige med alldeles samma rätt kunna påfordra räntegottgörelse, när för mycket preliminär skatt blivit erlagd. Det förhåller sig ju, som känt, så, att vid uppåtgående konjunkturer, sådana som oavbrutet pågått under senare år, med år från år ökade inkomster för jordbrukare och rörelseidkare, den slutliga skatten kommer att uppvisa en fortgående stegring i förhållande till den preliminära, vilken med stöd av skatteförfattningarna ofta påförts i enlighet med senaste taxering, d. v. s. inkomsten 2 år tillbaka. Blir förhållandet nu det motsatta, som ovillkorligt inträder vid en omsvängning i konjunkturläget, minskar den slutliga skatten i förhållande till den preliminära och de skattskyldiga s. k. »B-skattarna» skulle då få rätt till räntegottgörelse, vilket de sakkunniga ej heller förneka, ehuru de framhålla, att en närmare utredning härom kommer att framläggas i ett senare betänkande. Vid sådant förhållande finner länsstyrelsen att hela frågans lösning till dess bör anstå, då det knappast lönar sig att införa en räntegottgörelse, som enligt vad den blivande utredningen kan komma att visa, *i det långa loppet skulle komma att jämna ut sig* samt

i varje fall vara ägnad att tillkrångla ett redan förut omständligt och besvärligt beskattningsförfarande.

Svenska landstingsförbundet har uttalat att skäl i varje fall föreläge att avvakta den avsedda fullständiga översynen av uppbördssystemet, innan man övervägde att införa straffränta å kvarstående skatt.

Förslaget i denna del har avstyrkts av *kammarrätten, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Västmanlands och Västerbottens län, Föreningen Sveriges kronokamrerare, Föreningen Sveriges stadsfogdar, Sveriges redareförening, Sveriges lantbruksförbund, Riksförbundet landsbygdens folk* samt *Sveriges centrala restaurangaktiebolag*.

Kammarrätten har uttalat, att den preliminära skatten vore en förskotts-skatt å den inkomst, som intjänats under ett inkomstår. Den skattskyldiges skatteskuld till det allmänna bleve definitivt först i och med att skatteanspråket från det allmänna fastställdes genom taxering och skatten i vanlig ordning debiterades därå. Då den kvarstående skattens belopp framkomme först vid den preliminära skattens avstämning mot den slutliga skatten förefölle det icke tilltalande, att ränta skulle beräknas och uttagas hos vederbörande för tid, innan den kvarstående skatten blivit till beloppet fastslagen.

Överståthållarämbetet har framhållit, att en förutsättning för straffränta borde vara att en klar försummelse föreläge. Detta kunde ofta icke anses vara fallet ehuru betydande kvarstående skatt uppstått. Härtill komme att då enligt uppbördssystemet den preliminära skatten allenast utgjorde en förskottsinbetalning det förefölle oegentligt att med straff belägga en utebliven dylik betalning. Vidare skulle införandet av bestämmelser om straffränta komma att medföra ett avsevärt merarbete såväl för de lokala skattemyndigheterna som också för länsstyrelserna, vilka skulle få att taga ställning till de förvisso mycket svårbedömliga besvärsmål, som sannolikt i icke ringa utsträckning bleve en följd av räntepåföring.

Länsstyrelsen i Västmanlands län har uttalat, att ränta borde utgå endast i uppenbara fall av utnyttjande av skatte kredit.

Föreningen Sveriges kronokamrerare har anfört:

Förslaget om särskild ränta å kvarstående skatt väcker enligt föreningens förmenande betänkligheter ur flera avseenden. Rent principiellt bör en straffränta förutsätta försummelse hos den, som har att erlægga räntan. Vål kan sägas, att en oproportionerligt hög kvarskatt hos det klientel varom här är fråga i många fall beror på en medveten strävan hos den skattskyldige att hålla den preliminära skatten nere i syfte att åtnjuta en räntefri skatte kredit. Emellertid möter det stora svårigheter att skilja det klientel, som sålunda manipulerat med skatten, från dem, som oförskyllt kommit att påföras kvarstående skatt. Dessutom kan slutskattebeloppet icke fastslås utan en uträkning, som för flertalet ej kan verkställas utan biträde av den lokala skattemyndigheten. Den tid, som även efter de sakkunnigas

förslag skulle stå de skattskyldiga till buds för inbetalning av ytterligare preliminär skatt, kunde för många med begränsade likviditetsmöjligheter bli alltför knapp. Beaktas bör även, att åtskilliga skattskyldiga tillhörande det ifrågavarande klientelet genom sin medverkan vid skatteuppbörden förorsakas åtskilligt arbete och i många fall dryga utgifter, som ej ersättas av statsverket.

Påföringen av ränta skulle åsamka de lokala skattemyndigheterna ett betydande merarbete. Detta skulle icke inskränka sig till det egentliga debiteringsarbetet utan komme även, såsom ovan antytts, att visa sig i en långt ifrån obetydlig konsultationsverksamhet gentemot de skattskyldiga.

Skulle räntepåföring äga rum enligt förslaget, uppkomme också, som de sakkunniga framhållit, fråga, huruvida räntegottgörelse borde lämnas å belopp, varmed erlagd preliminär skatt överskjuter den slutliga skatten. En sådan konsekvens förutsätter, att kraven på räntepåföring äro odiskutabla; eljest framstår åtgärden som meningslös.

Vidare må framhållas, att skyldighet att erlägga ränta å kvarstående skatt även torde medföra den konsekvensen, att ränta måste påföras tillkommande skatt. När det gäller denna senare skatt, skulle en dylik skyldighet i många fall t. o. m. vara mer berättigad.

Med beaktande av vad sålunda anförts har föreningen kommit till uppfattningen, att den föreslagna räntepåföringen ej bör komma till stånd. I olikhet mot de sakkunniga anser föreningen, att ett bättre uppbördsresultat bör sökas efter sådana vägar som införande av skyldighet för skattskyldiga att begära jämkning vid ökad inkomst eller ökad rätt för lokal skattemyndighet att åsätta preliminär taxering o. s. v.

Föreningen Sveriges stadsfogdar har uttalat, att ränta å kvarstående skatt komme för uppbörds- och indrivningsmyndigheterna att medföra en så betydande arbetsökning att den knappast kunde uppvägas av de därmed vunna fördelarna. Föreningen hölle före, att översynen av uppbördsförordningen, utarbetande av mera rättsläende tabeller, en riktigare beskattning av äkta makar samt en effektiv upplysningsverksamhet om det nya uppbördssystemet borde göra förslaget om ränta obehövt.

Sveriges lantbruksförbund samt *Riksförbundet landsbygdens folk* ha framhållit, att det vore särskilt svårt för jordbrukarna att i förväg bestämma sina inkomster. Ehuru det vore naturligt, att den kvarstående skatten sammanlagt vore större än den restituerade, kunde likväl helt visst icke bortses från att en synnerligen stor räntefri kredit lämnades staten från en stor del jordbrukare. Detta berodde framförallt därpå, att inkomst av förvärvskällan jordbruksfastighet redovisades enligt den s. k. kontantprincipen i motsats till annan näringsverksamhet, som redovisades enligt bokföringsmässiga grunder. Skatteunderlaget från jordbruket bleve härigenom synnerligen varierande, då någon möjlighet till utjämning olika beskattningsår emellan icke föreläge. Dessutom berodde resultaten i jordbruk och skogsbruk av omständigheter, varöver den skattskyldige icke själv rådde, t. ex. skörderesultatets beroende av väder och vind. 1948 års skörd var genomsnittligt bättre än 1946 års. Vid en redovisning av jord-

bruket per kalenderår kunde jordbrukaren för övrigt icke konstatera vinstresultatet med någon större säkerhet förrän efter beskattningsårets utgång och tidigast i samband med deklarationens upprättande.

Det borde också påpekas, att jordbruk, som redovisade ett beskattningsår överensstämmande med kalenderåret eller i nära anslutning till detta, betalade förskottsskatt under i regel de första fyra uppbördsterminerna, då ju jordbrukets inkomster i så stor omfattning inflöte under de sista månaderna av kalenderåret. För skogsbrukets del gällde måhända icke denna förskjutning av inkomsten till slutet av beskattningsåret, men ojämnheterna mellan olika beskattningsår vore här ännu större än för jordbruket som sådant. Förbunden motsatte sig, i varje fall såvitt anginge jordbrukarna, att någon ränta på kvarstående skatt skulle utgå.

Förslaget att utsträcka tidsfristen för inbetalning av preliminär skatt intill utgången av april månad året efter inkomståret har i huvudsak tillstyrkts eller lämnats utan erinran i det övervägande antalet yttranden.

Sveriges lantbruksförbund och Riksförbundet landsbygdens folk ha uttalat betänkligheter mot förslaget i denna del och ifrågasatt huruvida möjligheten att inbetala resterande skatt under tiden intill april månads utgång komme att begagnas i någon större utsträckning. Icke minst svårigheterna att själv kunna beräkna skattens storlek torde medföra att någon inbetalning icke kunde ske.

I några yttranden har uttalats, att tidsfristen borde omfatta annan tid än de sakkunniga föreslagit.

Länsstyrelsen i Örebro län har sålunda uttalat att ifrågasarande tidsfrist icke borde utgå senare än den 31 mars eller lika med respittiden för avgivande av rörelsedeklarationer. Med hänsyn till att debiteringslängderna skulle avlämnas till de lokala skattemyndigheterna senast den 30 juni, vore det nämligen angeläget, att arbetet med längderna kunde igångsättas så tidigt som möjligt.

Länsstyrelsen i Skaraborgs län har framhållit, att då berörda efterbetalning hindrade länsstyrelsens arbete med avräkning av preliminärskatt det vore ett önskemål att tidsfristen förkortades. Lämpligt syntes vara att anknyta till deklarationstiderna den 15 februari och den 31 mars, vid vilka tillfällen de skattskyldiga kunde överblicka verkningarna i skattehänseende av den upprättade deklarationen. Inbetalningen borde i regel vara fullgjord inom fem dagar efter utgången av tiden för avgivande av självdeklaration.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har framhållit, att tiden för fullgörandet av fyllnadsbetalningen borde utgå den 8 april. En senare inbetalning åstadkomme stora olägenheter för krediteringsmyndigheten.

Länsstyrelsen i Värmlands län har ifrågasatt huruvida icke tiden för inbetalning av preliminär skatt möjligen borde utsträckas längre än vad de sak-

kunniga föreslagit. Vissa skäl kunde nämligen tala för att tiden för sådan inbetalning även finge innefatta maj månad.

Kooperativa förbundet har framhållit, att man även borde beakta, att taxeringen genom ändring av deklarationen kunde höjas av taxeringsnämnd och (t. o. m. den 10 oktober) av prövningsnämnd och att sådan höjning av taxeringen kunde medföra räntepåföring. Anordning syntes böra vidtagas för att den skattskyldige skulle kunna skydda sig även häremot, exempelvis genom inbetalning direkt till länsstyrelse eller lokal skattemyndighet i stad, sedan han fått meddelande om taxeringsåtgärden.

De föreslagna grunderna för uttagande av ränta ha i hudsak tillstyrkts eller lämnats utan erinran i flertalet yttranden.

Sveriges köpmannaförbund, *Sveriges hantverks- och småindustriorganisation*, *Sveriges grossistförbund* samt *Handelns arbetsgivareorganisation* ha uttalat, att då skattekredit åtnjötes under en del av inkomståret och dessutom under hela det år, då taxeringen skedde, samt ytterligare en bit in på nästföljande år man icke kunde resa några vägande invändningar mot procentsatsens storlek.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län har uttalat, att för en skattekredit under 1½ år den föreslagna räntan motsvarade endast 4 procent per år.

I några yttranden har framhållits att den föreslagna räntesatsen vore för hög.

Länsstyrelserna i Kristianstads, Älvsborgs och Västmanlands län samt *Föreningen Sveriges kronokamrerare* ha sålunda uttalat, att räntan icke borde sättas högre än 5 procent. *Länsstyrelsen i Kristianstads län* har framhållit, att en ränta å 5 procent vore att föredraga med hänsyn till att ränta vid restitution beräknades efter denna procentsats och den nu föreslagna dröjsmålsräntan vore fixerad till ett år. En ränta å 5 procent torde sannolikt icke heller vara för lågt beräknad med tanke på den med räntepåföringen avsedda verkan.

Länsstyrelsen i Kopparbergs län samt *Kooperativa förbundet* ha yttrat, att 4 procents ränta borde vara fullt tillräcklig. Förbundet har anfört, att om räntesatsen begränsades till 4 procent dess karaktär av »straffränta» i viss mån skulle borttagas och räntedebiteringen kunna sägas utgöra ersättning för den räntevinst, som den skattskyldige gjorde genom skattekrediten. Även 4 procents ränta torde verka återhållande mot illojala spekulationer.

Riksräkenskapsverket har uttalat att räntan icke borde betraktas som en straffliknande påföljd utan mera jämföras med en vanlig låneränta. Den föreslagna räntesatsen vore avgjort för hög. En räntesats på 3 eller 4 procent borde däremot kunna komma i fråga.

Sveriges lantbruksförbund samt *Riksförbundet landsbygdens folk* ha framhållit, att om ränta prövades lämplig den för jordbrukets del borde reduceras till en lägre procentsats än de sakkunniga föreslagit, enär jordbruket i regel icke utnyttjade skattekrediten i samma utsträckning som andra förvärvskällor.

I några yttranden har framhållits, att gränsen för ränteplik-
tens inträde borde fastställas på annat sätt än de sakkunniga före-
slagit.

Svenska landstingsförbundet har uttalat, att det ej kunde vara skäligt att stipulera ränteplikt vid en så pass låg gräns som 400 kronor. *Länsstyrelsen i Östergötlands län* har framhållit, att den angivna gränsen 300 kronor förefölle låg och borde höjas till 400 kronor. *Kooperativa förbundet* har framhållit att för att minska arbetet för uppbördsmyndigheterna gränsen, där ränta ifrågasattes, säkerligen kunde höjas från 300 till 500 kronor. *Länsstyrelsen i Gävleborgs län* har ifrågasatt, huruvida gränsen skulle kunna höjas så att straffränta uttoges endast å belopp överstigande förslagsvis 1 000 kronor. *Länsstyrelsen i Västmanlands län* har uttalat, att, därest ränta över huvud skulle utgå, den borde uttagas endast då den kvarstående skatten överstege 6 000 kronor. *Riksräkenskapsverket* har uttalat, att det icke vore motiverat med en räntefri felmarginal på en femtedel av den slutliga skattens belopp. Den av praktiska skäl önskvärda begränsningen av antalet räntefall kunde i stället uppnås genom att över huvud icke påföra ränta vid skattebelopp under förslagsvis 1 000 kronor.

Länsstyrelsen i Stockholms län har uttalat, att det borde övervägas, om ej den föreslagna straffrätteregeln borde begränsas till fall, då den kvarstående skatten översköte den slutliga med minst en fjärdedel.

Länsstyrelsen i Hallands län har understrukit den särskilda svårigheten för sambeskattade makar att beräkna skattens storlek och fördelning mellan makarna. Det borde undersökas, huruvida anledning kunde finnas att för deras del på något sätt modifiera stadgandet om ränta på kvarstående skatt, förslagsvis så att denna skatt skulle uppgå till minst en femtedel av makarnas sammanlagda slutliga skatt.

Länsstyrelsen i Norrbottens län har framhållit, att räntan borde beräknas på hela den kvarstående skatten och icke allenast å skillnaden mellan den kvarstående skatten och 300 kronor.

Riksförsäkringsanstalten har anfört, att då olycksfallsförsäkringsavgift ej debiterades preliminärt utan först såsom slutlig skatt det enligt riksförsäkringsanstaltens mening framstode såsom oriktigt, att jämlikt förslagets huvudregel ränta skulle kunna beräknas å dylik avgift. Förslaget syntes därför böra kompletteras med en bestämmelse om att såsom skatt debiterad försäkringsavgift ej skulle tagas i betraktande vid bedömande, huruvida och med vilket belopp ränta skulle utgå. Praktiskt syntes vara, att hänsyn härtill toges redan vid debetsedelns uppställning.

I ett par yttranden ha framförts erinringar mot förslaget att länsstyrelse skall äga befria skattskyldig från att erlægga honom påförd ränta å kvarstående skatt.

Länsstyrelsen i Kristianstads län har framhållit önskvärdheten av att hithörande bestämmelser så tydligt som möjligt angäves i lagtextens

Sveriges häradskrivarförening har yttrat, att ränta i vissa fall kunde komma att påföras skattskyldig utan att försummelse kunde läggas honom till last. En jordbrukare eller rörelseidkare exempelvis upprättade sin självdeklaration för inkomståret och yrkade däri avdrag, som han förmenade vara avdragsgilla, och övertygade sig samtidigt hos den lokala skattemyndigheten därom, att den preliminärt erlagda skatten motsvarade inkomsten enligt deklarationen. Taxeringsnämnden förvägrade helt eller delvis yrkade avdrag med påföljd att den skattskyldige komme att påföras kvarstående skatt till sådan storlek, att ränta skulle debiteras. I det angivna fallet torde icke med fog kunna göras gällande, att den skattskyldige före april månads utgång det år deklarationen avlämnats kunnat förutse, att den erlagda preliminära skatten vore för låg. De skattskyldiga förutsatte nog som regel, att deras efter bästa förstånd upprättade deklarationer skulle godkännas. Fråga uppstode då, huruvida alla skattskyldiga, som avlämnade deklaration och finge sina taxeringar höjda av beskattningsnämnd, skulle i förekommande fall kunna befrias från ränta å kvarstående skatt. Man torde därför få förutsätta, att ansökningar till länsstyrelsen om befrielse från debiterad ränta komme att inflyta i stort antal, om de sakkunnigas förslag genomfördes. Detta torde emellertid kunna förhindras, om ränta debiterades i efterhand och uppbures i särskild ordning.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har uttalat, att räntan borde göras ovillkorlig och kunna restitueras i den mån förutsättning för påföring icke förefunnes, därför att debiteringen av den slutliga skatten sänkts.

I några yttranden ha framförts erinringar mot vissa av de föreslagna detaljbestämmelserna rörande räntan.

Föreningen Sveriges kronokamrerare har uttalat att med hänsyn till det merarbete, som i städer med eget uppbördsverk föranleddes av förslaget, räntan i förekommande fall syntes böra tillerkännas dessa städer.

Sveriges häradskrivarförening har framhållit, att en debitering av ränta på sätt de sakkunniga föreslagit skulle avsevärt försvåra och fördröja arbetet med debetsdlarnas färdigställande. Därest förslaget lagfästes ville föreningen ifrågasätta, huruvida icke räntan redan från början kunde uppbäras i särskild ordning. Att omlägga det nu praktiserade systemet med färdigställande av debiteringslängderna successivt allt eftersom debetsdlarna hunne summeras skulle så förrycka arbetet å häradskrivarekontoren, att de allvarligaste farhågor kunde hysas, att debetsdlarna icke skulle kunna tillställas de skattskyldiga i tid.

Riksräkenskapsverket har framhållit att en separat ränteuppbörd synbarligen skulle giva upphov till icke obetydligt dubbelarbete.

Kammarrätten har anfört, att här avsedd ränta snarast vore att likställa med ett slags straffavgift, varför det vore tveksamt, om en sådan utgift kunde vara avdragsgill vid taxering. *Länsstyrelsen i Norrbottens län* har ansett det ligga närmast till hands att vid taxeringen behandla räntan på samma sätt som en indrivningsavgift eller sålunda såsom en icke avdragsgill utgift.

Statskontoret har yttrat, att det icke syntes skäligt, att den, som efter besvär vunne nedsättning i eller befrielse från honom påfordrad skatt, icke skulle komma i åtnjutande av stadgad räntegottgörelse även å restituerad straffränta. *Länsstyrelsen i Jämtlands län* samt *Svenska exekutionsmännens riksförbund* ha givit uttryck åt samma uppfattning.

Departementschefen.

För löntagarnas del skulle den kvarstående skatten till stor del kunna undvikas, därest skyldigheten att verkställa löneavdrag utvidgades till att avse jämväl annan inkomst än inkomst av huvudsaklig anställning med viss varaktighet. Vad angår jordbrukare, rörelseidkare och andra, som erlægga sin skatt utan löneavdrag, är frivillig medverkan under alla förhållanden nödvändig för att kvarstående skatt icke skall uppkomma. Då jag icke nu förordat någon utsträckning av avdragsskyldigheten beträffande löntagares skatt, erfordras också för löntagarnas del medverkan från de skattskyldiga för att en mera betydande kvarstående skatt icke skall uppkomma t. ex. i de fall då vederbörande har inkomst av bisysslor.

I likhet med de sakkunniga finner jag att ett verksamt medel att stimulera de skattskyldiga till att medverka till uppnåendet av riktigt skatteuttag är att ålägga den, som utnyttjar en skattecredit genom att erlægga en betydande del av skatten i form av kvarstående skatt, att erlægga ränta å den kvarstående skatten. I konsekvens härmed bör då den, som inbetalt för stor preliminär skatt och således beviljat det allmänna en skattecredit, gottgöras ränta å den för mycket erlagda preliminärskatten.

I många fall kunna de skattskyldiga icke förrän inkomståret gått till ända och självdeklaration upprättats rörande inkomsten för detta år fastställa storleken av inkomsten och den därå belöpande skatten. Vidare torde flertalet skattskyldiga icke utan särskilda anvisningar kunna uträkna den skatt, som skall utgå på grundval av den i självdeklarationen upptagna inkomsten. Det är därför nödvändigt att — såsom de sakkunniga ifrågasatt — relativt enkla tabeller upprättas, som angiva dels den statliga inkomstskatt och, för olika kommunala utdebiteringar, den kommunala inkomstskatt samt den folkpensionsavgift, som belöper på skilda taxerade inkomster, dels den förmögenhetsskatt, som belöper på beskattningsbar förmögenhet av olika storlek.

Därest sådana tabeller tryckas och tillhandahållas de skattskyldiga samtidigt med debetsedeln å preliminär skatt och om ränta påföres allenast i den begränsade omfattning de sakkunniga föreslagit, torde något officiellt besked från myndighet om skattens storlek — såsom i yttrandena från Svenska bankföreningen m. fl. påyrkats — icke vara erforderligt. I varje fall torde det i nämnda yttranden framförda förslaget att lägga uppgiften att meddela dylika besked på taxeringsnämnderna icke vara praktiskt genomförbart med hänsyn till dessa nämnders nuvarande organisation och arbetsbörda. Däremot bör skattskyldig i förekommande fall kunna vända sig till lokal skattemyndighet för att få besked om skattens storlek.

De skattskyldiga böra därjämte under viss tid efter deklarationstidens utgång ha tillfälle att erlægga den ytterligare preliminära skatt, som kan vara erforderlig för att täcka den slutliga skatt, vilken utgår å den deklarerade inkomsten och förmögenheten. Med hänsyn till att beloppet av preliminär skatt skall vara infört i debiteringslängderna före den 30 juni året efter inkomståret, bör inbetalning av ytterligare preliminär skatt icke få ske senare än den 15 april året efter inkomståret. Därjämte böra de skattskyldiga genom anvisningar å de särskilda tabellerna samt genom radio och press göras uppmärksamma på att inbetalningen i alla de fall, där så kan ske, bör verkställas snarast efter deklarationstidens utgång. — Bestämmelser angående utsträckning av betalningstiden till den 15 april torde, därest riksdagen godkänner förslaget om räntebetalningen, sedermera få meddelas i administrativ ordning.

Ränta å kvarstående skatt bör icke utgå för tid före den 15 april året efter inkomståret. Då den kvarstående skatten skall erläggas under uppördsterminerna i mars och maj månader året efter taxeringsåret, kommer räntan, liksom enligt de sakkunnigas förslag, att avse ungefär ett års tid. Räntesatsen har av de sakkunniga föreslagits till 6 procent. Med hänsyn bl. a. till att räntan bör vara avdragsgill vid taxering anser jag mig icke ha anledning frångå de sakkunnigas förslag i denna del. Räntan bör i sin helhet tillfalla statsverket.

Vad angår gränserna för räntepliktens inträde har jag intet att erinra mot de sakkunnigas förslag.

I anledning av vad riksförsäkringsanstalten anfört bör framhållas, att skatt som icke uttages preliminärt, såsom olycksfallsförsäkringsavgift, utskiftningsskatt och ersättningsskatt, icke bör medräknas vid bedömande av om och med vilket belopp ränta skall utgå. Ej heller bör härvid medräknas preliminär skatt, som inbetalts efter den 15 april året efter inkomståret.

För att icke erhålla för invecklade och i praktiken svårtillämpliga och arbetskrävande regler i fråga om räntepåföringen torde, såsom de sakkunniga föreslagit, ränta böra utgå endast å kvarstående skatt; å tillkommande skatt bör ränta alltså icke utgå.

Höjes den i självdeklarationen upptagna inkomsten genom beslut av taxeringsnämnden eller av prövningsnämnden senast den 10 oktober under taxeringsåret och medför detta att kvarstående skatt skall erläggas, torde av praktiska skäl ränta böra utgå, oavsett om den skattskyldige haft viss anledning att antaga att deklarationen varit riktig. Nedsättes sedermera den kvarstående skatten på grund av beslut om sänkt taxering eller debitering, bör, såsom de sakkunniga föreslagit, även räntan utan särskild ansökan nedsättas.

I enlighet med de sakkunnigas förslag bör länsstyrelsen efter ansökan äga befria skattskyldig från att helt eller delvis erlägga ränta i sådana fall, då den kvarstående skatten beror av förhållanden, varöver den skattskyldige icke kunnat råda, t. ex. då arbetsgivaren felaktigt uträknat den skattskyldiges preliminärskatt. Såsom ytterligare exempel å dylika förhållanden kan anföras det fall, att skattskyldig, som påförts ränta å kvarstående skatt i en kommun, i annan kommun erlagt för hög preliminärskatt. Centrala uppborrdsnämnden bör genom anvisningar verka för en enhetlig tillämpning av ifrågavarande regler.

Såsom de sakkunniga föreslagit böra bestämmelserna i uppborrdsförordningen angående kvarstående skatt äga motsvarande tillämpning beträffande ränta å sådan skatt. Vid restitution av ränta, varom här är fråga, bör dock icke å denna beräknas ränta enligt 90 § uppborrdsförordningen.

I fråga om räntegottgörelse å för mycket erlagd preliminärskatt böra gälla regler motsvarande dem, som föreslagits skola tillämpas beträffande påföring av ränta å kvarstående skatt. Ränta bör dock icke utgå med högre belopp än som ungefärligen motsvarar sparbankernas inlåningsränta. Med hänsyn härtill och till att räntan bör beräknas för en tid av nio eller tio månader (från och med maj månad året efter inkomståret till början av påföljande år) torde räntan lämpligen böra utgå med 2 procent.

Rätteligen skulle -- i överensstämmelse med vad som föreslagits skola gälla beträffande beräkning av ränta å kvarstående skatt -- sådan skatt, som icke uttages preliminärt, icke medräknas vid bedömandet av om och med vilket belopp ränta vid återbetalningen skall utgå. Då en dylik regel emellertid skulle föranleda ett betydande merarbete och det i regel torde vara fråga om mindre belopp, torde det vara försvarligt att i nu berörda fall den slutliga skatten icke reduceras med belopp, motsvarande skatt av sådant slag, som icke skall erläggas preliminärt.

Om ytterligare preliminärskatt inbetalas efter den 15 april året efter inkomståret, bör ränta icke utgå å sådant belopp. Den för mycket erlagda preliminärskatten bör därför vid ränteberäkningen reduceras med för sent inbetalda belopp.

Ränta bör gottgöras skattskyldig endast å preliminär skatt, som vid avräkningen av sådan skatt mot slutlig skatt överskjuter sistnämnda skatt. Ränta bör alltså icke utgå å preliminär skatt, som efter jämkning återbetalas till den skattskyldige.

Har ränta utgått å för mycket erlagd preliminär skatt men höjes sedermera taxeringen eller debiteringen, bör detta icke medföra skyldighet för den skattskyldige att återbetala räntan. Sänkes taxeringen eller debiteringen, bör detta å andra sidan icke föranleda, att högre ränta utgår än den, som bestämts i samband med avräkningen av preliminär skatt mot slutlig skatt.

Ränta å för mycket erlagd preliminär skatt bör givetvis utgöra skattepliktig inkomst.

Debitering och återbetalning av ränta komma att medföra visst merarbete för de lokala skattemyndigheterna, respektive länsstyrelserna. Med hänsyn till den gräns, som föreslagits skola gälla beträffande inträdet av skyldigheten att gälda ränta, respektive av rätten att uppbära ränta, synes emellertid icke behöva befaras att merarbetet blir alltför betydande. Sveriges hărădsskrivarförening har ifrågasatt huruvida icke räntan å kvarstående skatt, för att underlätta debiteringsarbetet, borde uppbäras i särskild ordning. Då emellertid en särskild uppbörd av räntan å kvarstående skatt torde medföra större merarbete och kostnader än som uppstå om räntan uppbäres i samband med den kvarstående skatten, finner jag mig icke böra förorda att räntan uppbäres separat.

V. Påföljd vid underlåtenhet att till arbetsgivare överlämna debetsedel å slutlig skatt, m. m.

Då löneavdrag skall verkställas för kvarstående skatt, skall enligt 47 § uppbördsförordningen arbetstagaren så snart han erhållit debetsedel å slutlig skatt överlämna denna till arbetsgivaren. Tillträder arbetstagaren ny anställning under tid, då löneavdrag skall verkställas, skall debetsedeln överlämnas till den nye arbetsgivaren ofördröjligen efter det anställningen tillträtts. Har arbetstagaren icke att gälda kvarstående skatt, skall han inom nyss angivna tid för arbetsgivaren uppvisa debetsedeln å slutlig skatt eller intyg av lokal skattemyndighet, att arbetstagaren icke har att erlægga kvarstående skatt. Har arbetstagaren icke till arbetsgivaren överlämnat debetsedeln eller för arbetsgivaren uppvisat denna eller intyg, som nyss sagts, senast den 25 januari året näst efter taxeringsåret eller vid tillträde av ny anställning under tid, då löneavdrag skall verkställas, senast fem dagar efter anställningens början, har arbetsgivaren att så snart ske kan göra anmälan härom hos den lokala skattemyndigheten i orten. Därest denna haft att utfärda debetsedel, skall myndigheten skyndsamt utfärda ny debetsedel eller, om arbetstagaren icke har att gälda kvarstående skatt, intyg härom samt översända debetsedeln eller intyget till arbetsgivaren. I annat fall har myndigheten att skyndsamt lämna meddelande till den lokala skattemyndighet, som haft att utfärda debetsedel, och har sistnämnda

myndighet att förfara på sätt nyss sagts. Ny debetsedel eller intyg om att kvarstående skatt icke skall erläggas bör vara arbetsgivaren tillhanda senast före ingången av den månad, under vilken vederbörlig uppbördstermin infaller.

De sakkunniga.

De sakkunniga ha framhållit, att arbetstagarna i stor utsträckning försummat att överlämna debetsedel å slutlig skatt till arbetsgivaren eller för denne uppvisa debetsedel eller intyg om att de icke hade att erlägga kvarstående skatt. Detta hade medfört ett betydande merarbete främst för arbetsgivarna men även för de lokala skattemyndigheterna. Med hänsyn härtill ha de sakkunniga ansett erforderligt, att sådana regler infördes, att arbetstagaren funne det angeläget att för löneavdrag överlämna sin debetsedel å slutlig skatt till arbetsgivaren eller att genom företeende av debetsedeln eller särskilt intyg visa, att han icke hade att gälda kvarstående skatt. I sådant syfte ha de sakkunniga föreslagit, att avdrag för kvarstående skatt skall verkställas med 25 procent av arbetstagarens lön, om han icke överlämnar debetsedeln å slutlig skatt till arbetsgivaren eller styrker, att han icke har att gälda kvarstående skatt. Härvid skall arbetsgivare icke vidare vara skyldig att hos den lokala skattemyndigheten anmäla, att arbetstagare icke överlämnat debetsedel å slutlig skatt eller intyg, att arbetstagaren icke har att erlägga kvarstående skatt. Den genom procentavdrag innehållna skatten skall senast under närmast infallande uppbördstermin inbetalas eller överföras till vederbörande länsstyrelses (kronokamrerares) särskilda postgirokonto medelst inbetalningskort eller girokort, varå angivits den skattskyldiges namn samt, där så kan ske, hans mantalsskrivningsadress och födelsetid. Postens kvitto å verkställd inbetalning skall överlämnas till arbetstagaren. Med vederbörande länsstyrelse (kronokamrerare) skall, även om arbetstagaren varit mantalsskriven annorstädes för inkomståret två år före det löpande, förstås länsstyrelsen i det län (kronokamreraren i den stad), där arbetstagaren är mantalsskriven för det löpande inkomståret eller, om uppgift härom ej kan erhållas, där arbetsgivaren är bosatt eller har sin verksamhet. Vad sålunda föreslagits skall dock icke gälla beträffande sjöman, inskriven vid sjömanshus. I fråga om sådan sjöman skola nuvarande bestämmelser fortfarande gälla. (Betänkandet s. 78—80.)

Yttranden.

De sakkunnigas förslag om särskild påföljd vid underlåtenhet att till arbetsgivare överlämna debetsedel å slutlig skatt har tillstyrkts eller lämnats utan erinran av *statskontoret, överståthållarämbetet, flertalet länsstyrelser, kronokamreraren i Örebro, Sveriges häradsskrivarförening, Föreningen Sveriges kronokamrerare, Svenska stadsförbundet, Sveriges köpmannaförbund, Sveriges hant-*

verks- och småindustriorganisation, Sveriges grossistförbund samt Handels arbetsgivareorganisation. Sveriges arbetsgivareförening för hotell och restauranter samt Sveriges centrala restaurangaktiebolag ha likaledes tillstyrkt förslaget, därvid dock förordats att avdrag skall verkställas med 20 procent av utbetalt belopp.

Betänkligheter mot förslaget ha framförts av riksräkenskapsverket och Tjänstemännens centralorganisation. Riksräkenskapsverket har härvid yttrat, att enligt de sakkunnigas förslag en skattskyldig, som icke överlämnade vare sig debetsedel å preliminär skatt eller debetsedel å slutlig skatt till arbetsgivaren, skulle få avstå halva lönen i skatt. Riksräkenskapsverket vore icke övertygat om att den föreslagna ordningen ens från teknisk synpunkt vore den nuvarande avgjort överlägsen. När därtill lades, att frågan om avdragsskyldigheten beträffande kvarstående skatt inom en nära framtid torde komma att tagas upp till ny behandling, syntes det, som om det tills vidare icke skulle finnas tillräckliga skäl att rubba den bestående ordningen.

Tjänstemännens centralorganisation har uttalat, att de sakkunnigas förslag vore alltför strängt. Eventuellt förefintliga möjligheter att genom lämpliga åtgärder av annat slag åstadkomma rättelse av de nuvarande missförhållandena i detta avseende syntes böra övervägas.

I fråga om redovisningen av den efter 25 procent innehållna skatten har *generalpoststyrelsen* förordat, att skatten skall redovisas till det centrala skattekontot och därifrån översändas till vederbörande länsstyrelse eller kronokamrerare.

Länsstyrelsen i Älvsborgs län har yttrat, att om numret å arbetstagarens debetsedel å preliminär skatt för det löpande året vore känt för arbetsgivaren detta nummer borde angivas å inbetalningskortet till vägledning vid identifieringen.

Kronokamreraren i Örebro har uttalat, att man icke borde överskatta länsstyrelsernas och kronokamrerarnas förmåga att kunna vidarebefordra inbetald skatt, varom här vore fråga, till rätt län eller rätt kronokamrerare. Det syntes kronokamreraren lämpligt att man också tänkte på arbetsbördan och uppdragets svårighetsgrad. Det vore sannolikt lättare för arbetsgivaren att av sin arbetstagare få riktiga och fullständiga upplysningar än det vore för länsstyrelse och kronokamrerare att verkställa undersökning i hithörande avseende utan vägledande upplysningar. Erfarenheten hade visat detta i påtaglig grad.

Departementschefen.

Av skäl som anförts av de sakkunniga finner jag mig böra förorda, att löneavdrag för kvarstående skatt skall verkställas med 25 procent av den

utbetalda lönen, då arbetstagare icke till arbetsgivaren överlämnar debetsedel å slutlig skatt eller medelst debetsedel eller intyg av lokal skattemyndighet styrker, att han icke har att erlægga kvarstående skatt. Senast en vecka innan dylikt avdrag första gången göres bör arbetsgivaren genom skriftlig eller muntlig hänvändelse till arbetstagaren uppmana denne att överlämna eller uppvisa debetsedel eller intyg, som nyss sagts. Därvid bör arbetsgivaren tillika erinra arbetstagaren om det löneavdrag, som eljest kommer att göras. Denna hänvändelse bör icke ske i form av ett för samtliga anställda avsett meddelande, som anslås å en anslags-tavla vid arbetsplatsen, utan bör ske genom särskild hänvändelse till envar av de berörda arbetstagarna.

Den genom procentavdrag innehållna skatten bör i vart fall tills vidare — i likhet med preliminärskatt, som innehållits utan att debetsedel företetts — inbetalas till vederbörande länsstyrelse eller kronokamrerare. Emellertid bör det av generalpoststyrelsen framförda förslaget, att skatten skall redovisas till det centrala skattekontot för att därifrån översändas till vederbörande länsstyrelse eller kronokamrerare, närmare övervägas av de sakkunniga under den fortsatta utredningen.

Då man såvitt möjligt bör undvika att ändra gällande bestämmelser rörande beskattning och uppbörd, såvitt angår sjömän inskrivna vid sjömanshus, innan statsmakterna tagit ställning till frågan om införande av en särskild sjömansskatt, torde nuvarande bestämmelser rörande förfarandet, då sjöman icke överlämnar debetsedel å slutlig skatt till arbetsgivaren, fortfarande böra gälla.

VI. Ikraftträdande.

De sakkunniga.

De sakkunniga ha förordat, att de föreslagna ändrade bestämmelserna skola träda i kraft den 1 januari 1951. Stadgandena rörande ränta å kvarstående skatt skola gälla först beträffande sådan skatt, som påföres på grund av 1952 års taxering. (Betänkandet s. 100.)

Departementschefen.

De nya bestämmelserna böra träda i kraft den 1 januari 1951. Stadgandena angående ränta å för mycket erlagd preliminär skatt och å kvarstående skatt böra dock icke gälla såvitt angår 1951 års taxering.

VII. Departementschefens hemställan.

Föredraganden hemställer härefter, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå riksdagen att antaga inom finansdepartementet upprättat förslag till *förordning om ändring i uppbördsförordningen den 31 december 1945 (nr 896)*.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

B. Sandberg.

Tabell, utvisande skatt för äkta makar för nedan angivna inkomster. Skatten har uträknats efter de grunder, som enligt departementsförslaget skola gälla vid upprättande av skattetabellerna.

Ortsgrupp III. Sammanlagd kommunal utdebitering 10 kronor.

Hustruns års- inkomst kr.	Skatt enligt kol. 1 i skatte- tabellen	Skatt enligt kol. 1 i skatte- tabellen	Hustruns skatt vid nedan- nämnda inkomst för mannen				Mannens skatt vid i kol. a an- gIVEN inkomst för hustrun			
			4 000	6 000	8 000	10 000	Mannens inkomst			
							4 000 ¹	6 000 ²	8 000 ³	10 000 ⁴
a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k
1 200	68	33	112	139	160	180	476	882	1 352	1 855
2 400	241	159	259	302	339	370	533	942	1 410	1 915
3 600	497	343	457	523	575	621	599	1 023	1 493	2 001
4 800	781	602	685	763	830	887	659	1 089	1 564	2 083
6 000	1 101	889	936	1 025	1 101	1 176	711	1 151	1 637	2 170
7 200	1 443	1 214	1 204	1 301	1 388	1 482	755	1 205	1 697	2 253
8 400	1 805	1 556	1 390	1 596	1 703	1 814	797	1 258	1 773	2 349
9 840	2 256	1 992	1 849	1 974	2 103	2 236	841	1 320	1 858	2 456
12 000	2 993	2 691	2 438	2 600	2 763	2 931	908	1 421	1 992	2 624
16 800	4 684	4 344	4 009	4 248	4 469	4 666	1 064	1 654	2 285	2 956
21 600	6 687	6 307	5 882	6 145	6 391	6 602	1 112	1 845	2 519	3 228
24 000	7 771	7 353	6 901	7 167	7 394	7 594	1 273	1 927	2 620	3 340
¹ Mannens skatt enligt kol. 2 i skattetabellen 440 kr. ² » » » » 2 » » 862 » ³ » » » » 2 » » 1 338 » ⁴ » » » » 2 » » 1 851 »										